

ΜΑΣΚΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΘΟΚ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ
2022 • 2023

ΤΕΥΧΟΣ 14
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2023

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΚΥΠΡΟΥ

Περιεχόμενα

ΕΚΔΟΣΗ
ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Μαρία Ευσταθίου, Κυριακή Αργυρού, Χριστόδουλος Ανδρέου

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
Κυριακή Αργυρού, Χριστόδουλος Ανδρέου

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
Δημήτρης Πήσας

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΤΗΛΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
Μαρίνα Μαλέν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ
Δημήτρης Λούσιος

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟΥ
Γιώργος Χαραλάμπος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
grafish design (Κατερίνα Τσεβά)

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Τυπογραφείο Πλέσας | Κάρδαρη

ΜΑΣΚΑ
ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2022 • 2023
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΘΟΚ
ΤΕΥΧΟΣ 14 / ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2023

Φωτογραφία: Δημήτρης Λούσιος

04 ΟΡΝΤΙΝΟ

07
EDITORIAL

08 ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

10 *Λυσσασμένη γάτα του Τέννεσον Ουίλλιαμς*

12 ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Έλενα Αντωνίου

14 ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Χρίστος Γερολασιτίης

16 ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Αναστασία Δημητριάδου (Nama Dama)

18 *Τρεις αδερφές του Άντον Τσέχωφ*

20 ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Αθηνά Κάσιου

22 ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Έρι Κύργια

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Joel Horwood

24 ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

26 *Οι παίκτες του Νικολάι Βασιλιεβιτς Γκόγκολ*

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Πάνος Μπάρτζης

28 ΘΕΑΤΡΟ ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Δράσεις 2022–2023: «Νέ@ σε έρημο νησί»

30 Θέατρο Βαλίτσα

Ο γλάρος Ιωνάθαν Λίβινγκστον του Ρίτσαρντ Μπαχ
Βασισμένο στην ομώνυμη νουβέλα

34 ΘΟΚ TALK / Στέλιος Ανδρονίκου

36 Στέλιος Πισίης

Πολύμηνο θεατρικό εργαστήριο εφήβων
«Δημιουργώντας μια παράσταση»

ΣΚΗΝΗ 018

40 *Ο γύρος του κόσμου σε 80 ημέρες του Ιούλιου Βερν*

42 ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Σταύρος Σταύρου

44 ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Theatre in Palm / Digital residency

50 ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΕΑΤΡΟΥ ΘΟΚ 2022

Μαρία Μανναρίδου-Καρσερά
Εδουάρδος Γεωργίου
Αντρέας Κουτσόφτας

54 ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΡΧΗ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΩΝ / Ιωάννα Φιάκκου

56 ΝΕΟ ΑΙΜΑ

Γιώργος Χιώτης, Νικόλας Γραμματικόπουλος,
Αντρέας Πατσιάς, Σοφία Ιωάννου

60 ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Άντον Τσέχωφ

63 ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Λυσσασμένη γάτα

του Τένεσση Ουίλλιαμς
Σκηνοθεσία: Πάρις Ερωτοκρίτου
15.1.2023 – 5.3.2023
Παρασκευή, 20:00
Σάββατο, 19:00
Κυριακή, 18:00

Τρεις αδερφές

του Άντον Τσέχωφ
Σκηνοθεσία: Αθηνά Κάσιου
24.3.2023 – 5.5.2023
Τετάρτη, Παρασκευή, Σάββατο, 20:30
Κυριακή, 18:00
* Εκτός από 25.3.2023, 1.4.2023, 12.4.2023,
14.4.2023, 15.4.2023, 16.4.2023

Περιοδεία

Πάφος, Μαρκίδειο Θέατρο
26.4.2023, 20:30

Λάρνακα, Δημοτικό Θέατρο Λάρνακας
«Γιώργος Λυκούργος»
3.5.2023, 20:30
Λεμεσός, Θέατρο Ριάλτο
5.5.2023, 20:30

Υπερπλησιμένες παραστάσεις

Ελληνικά
21.4.2023
Αγγλικά & τουρκικά
28.4.2023

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Οι παίκτες

του Νικολάι Βασίλιεβιτς Γκόγκολ
Σκηνοθεσία: Μαρία Βαρνακκίδου
7.1.2023 – 19.3.2023
Παρασκευή, Σάββατο, 20:30
Κυριακή, 18:00

ΘΕΑΤΡΟ ΑΠΟΘΗΚΕΣ

ΔΡΑΣΕΙΣ 2022-2023: «Νέ@ σε έρημο νησί»

Καλλιτεχνική επιμέλεια: Ειρήνη Ανδρέου,
Γιάννης Καραούλης, Ελένη Μολέσκη

Θέατρο Βαλίτσα

Ο γλάρος Ιωνάθαν Λίβινγκστον

του Ρίτσαρντ Μπακ
Βασισμένο στην ομώνυμη νουβέλα
Σκηνοθεσία-Διασκευή: Στέλιος Ανδρονίκου
26.2.2023 – 9.4.2023
Κυριακή, 17:00, 19:00*
* Και 8.4.2023, 19:00
Παραστάσεις σε σχολεία από Τρίτη έως Παρασκευή

Υπερπλησιμένες παραστάσεις

Ελληνικά
26.3.2023, 19:00
Αγγλικά & τουρκικά
2.4.2023, 19:00

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

«Το αποτύπωμά μου στο μέλλον»

Μεικτό θεατρικό εργαστήριο ενηλίκων & ανηλίκων

Εμπυκώτρια: Τζωρτζίνα Κακουδάκη
10.3.2023, 16:00-19:00
11.3.2023, 10:00-13:00
12.3.2023, 10:00-13:00

Εργαστήριο κουκλοθεάτρου για παιδιά 9-13 ετών

Εμπυκώτρια: Βασιλική Ανδρέου
7.4.2023, 15:00-18:00
8.4.2023, 10:00-13:00
9.4.2023, 10:00-13:00

rat park – μια devised παράσταση με θέμα τις εξαρτήσεις

Παράσταση του πολύμηνου θεατρικού εργαστηρίου
εφήβων «Δημιουργώντας μια παράσταση»
22.4.2023, 18:00
23.4.2023, 20:30

Φιλοξενομένη παραγωγή

Το αγόρι με τη βαλίτσα

του Μάικ Κένι
Από τη θεατρική ομάδα Side Effect
Σκηνοθεσία: Μαρία Φιλίππου
19.3.2023, 17:00

ΣΚΗΝΗ 018

Ο γύρος του κόσμου σε 80 ημέρες

του Ιούλιου Βερν
Θέατρο ΘΟΚ, Κεντρική Σκηνή – Αίθουσα Εύης Γαβριηλίδης
Σκηνοθεσία: Μάριος Κακουλλής
20.11.2022 – 19.3.2023
Κυριακή, 10:30*
* Εκτός από 8.1.2023, 18:00
Παραστάσεις για σχολεία από Τρίτη έως Παρασκευή

Περιοδεία

Λεμεσός, Πατίκειο Θέατρο
4.2.2023, 17:00

Πάφος, Μαρκίδειο Θέατρο
17.3.2023, 17:00

Λάρνακα, Δημοτικό Θέατρο Λάρνακας
«Γιώργος Λυκούργος»
18.3.2023, 15:00

Υπερπλησιμένη παράσταση

Ελληνικά
5.3.2023

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΕΑΤΡΟΥ ΘΟΚ ΓΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 2022

4.4.2023, 20:00
Θέατρο ΘΟΚ, Κεντρική Σκηνή – Αίθουσα Εύης Γαβριηλίδης
Σε ζωντανή τηλεοπτική μετάδοση από το ΡΙΚ 2

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΘΟΚ

European Theatre Lab

με τη Σοφία Βγενοπούλου
Για εκπαιδευτικούς, εμπυκωτές και επαγγελματίες θεάτρου
25.3.2023, 14:00-17:00
26.3.2023, 10:00-13:00
Θέατρο ΘΟΚ, Νέα Σκηνή

Σε συνεργασία με τον Assitej Κύπρου

Το εργαστήριο εντάσσεται στις δράσεις του προγράμματος Theatre in Palm.

34οι ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΙ ΣΧΟΛΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΘΕΑΤΡΟΥ

2.3.2023 – 2.4.2023

* Το αναλυτικό πρόγραμμα των Αγώνων στην ιστοσελίδα του ΘΟΚ (www.thoc.org.cy)

Τελετή βράβευσης 34ων Παγκύπριων Σχολικών Αγώνων Θεάτρου

6.4.2023, 7.4.2023, 10:00
Θέατρο ΘΟΚ, Κεντρική Σκηνή – Αίθουσα Εύης Γαβριηλίδης

Editorial

Η κοινή ανθρώπινη κατάσταση

Πριν από μερικούς μήνες εγκαινιάσαμε στον ΘΟΚ μια σειρά συζητήσεων, που προβάλλονται διαδικτυακά από τον Οργανισμό, με τον τίτλο «ΘΟΚ Talk». Στις συζητήσεις αυτές, ο Καλλιτεχνικός Διευθυντής συνομιλεί με τις σκηνοθέτριες και τους σκηνοθέτες των παραστάσεων, παρουσιάζοντας τα έργα και ανταλλάσσοντας σκέψεις και προβληματισμούς για το περιεχόμενό τους.

Αξίζει, λοιπόν, να εντοπίσει κανείς ότι, παρά τη διαφορετικότητα τόσο του υλικού όσο και των συνομιλητριών/-τών, η συζήτηση καταλήγει πάντα σε ένα ερώτημα που συμπυκνώνει το βαθύτερο ζητούμενο όλων των δημιουργών: Πώς αυτό το υλικό, το τόσο ποικίλο και –πολλές φορές– τόσο απομακρυσμένο σε χρόνο και χώρο, μπορεί να επικοινωνήσει με το κοινό της εποχής μας; Πώς θα βρεθεί εκείνη η κοινή «γλώσσα» που θα μιλήσει απευθείας στον θεατή του 21ου αιώνα, ανεξάρτητα από την πρωτότυπη γλώσσα στην οποία έχουν γραφτεί τα έργα;

Κάθε φορά που επιχειρούμε να διερευνήσουμε αυτό το ερώτημα, διαπιστώνουμε ότι αυτοί οι ήρωες-αντιήρωες της φαντασίας ενός δημιουργού που αποκτούν ζωή μέσα από τη δουλειά μας, ανεξάρτητα από την καταγωγή τους, την ηλικία τους, την κοινωνική τους τάξη, την προσωπική τους ιστορία, τον χαρακτήρα, το περιβάλλον, τον χρόνο, έχουν έναν κοινό στόχο: πώς θα μπορέσουν να δικαιώσουν τη ζωή τους, να απαντήσουν στις αγωνίες τους και να αγγίξουν, έστω και φευγαλέα, την ευτυχία – όπως κι αν την αντιλαμβάνεται ο καθένας.

Αυτή η υπαρξιακή αναζήτηση είναι η κοινή ανθρώπινη κατάσταση. Από τις πρώτες καταγραφές της ανθρώπινης ιστορίας και συμπεριφοράς, που σήμερα κατατάσσονται στην κατηγορία του πρωτόγονου, έως τις ασύλληπτες ταχύτητες που οδηγούν σε πνευματική και σωματική περιδίνηση το άτομο της εποχής μας και δίνουν την τρομακτική αίσθηση ενός χρονικού καλπασμού, ο άνθρωπος ως υποκείμενο μιας σειράς δράσεων, ο άνθρωπος ως παιδί της τύχης, ο άνθρωπος ο ριγμένος σε έναν κόσμο που δεν έχει καν επιλέξει, μοιάζει να είναι «καταδικασμένος» στην αναζήτηση αυτής της δικαίωσης για τη ζωή του. Αυτή η κατάσταση δεν γνωρίζει χρώματα, καταγωγές, γλώσσα ή εποχές. Είναι πανανθρώπινη. Το θέατρο έχει τη δύναμη να τη φωτίσει, να τη μεγεθύνει, να την επεξεργαστεί. Και να θέσει τον καθρέφτη ενώπιόν μας.

Σάββας Κυριακίδης
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Φωτογραφία: Δημήτρης Λούτσιος

ΑΠΟΨΕ,
ΛΟΙΠΟΝ,
ΤΟ ΨΕΜΑ
ΘΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΜΕ
ΑΛΗΘΕΙΑ.

Λυσσασμένη γάτα

του Τέννεσση Ουίλλιαμς

από
13 Ιανουαρίου
2023

Στον αμερικανικό νότο, ένα αποπνικτικό καλοκαιρινό απόγευμα, η ευκατάστατη οικογένεια Πόλιτ έχει συγκεντρωθεί για να γιορτάσει τα εξηκοστά πέμπτα γενέθλια του ετοιμοθάνατου πατέρα. Ο πρωτότοκος γιος Γκούπερ κι η σύζυγός του Μεί επιθυμούν να διεκδικήσουν τη μεγάλη οικογενειακή περιουσία, στερώντας από το δικό του μερίδιο τον νεότερο γιο Μπρικ και τη σύζυγό του Μάγκι. Ο γάμος των δύο τελευταίων είσαι σε κρίση· ο Μπρικ, πρώην πρωταθλητής ποδοσφαίρου, φθείρεται μέρα με τη μέρα, ανάπηρος σωματικά, ψυχικά και συναισθηματικά, πνίγει τον πόνο του στο αλκοόλ, ενώ η δυναμική Μάγκι παλεύει παθιασμένα να ξεφύγει από τη δυστυχία και το σκοτάδι. Η ατμόσφαιρα είναι τεταμένη, οι συγκρούσεις εντείνονται και το οικογενειακό οικοδόμημα διαβρώνεται.

Γραμμένη στα μέσα της δεκαετίας του 1950, η *Λυσσασμένη γάτα* είναι μια από τις πιο γνωστές κι αγαπημένες θεατρικές επιτυχίες του Αμερικανού δραματουργού Τέννεσση Ουίλλιαμς. Το έργο έκανε πρεμιέρα τον Μάρτιο του ίδιου έτους στο Morosco Theatre της Νέας Υόρκης σε σκηνοθεσία Ελία Καζάν, χαρίζοντας στον συγγραφέα το Drama Critics Circle Award και για δεύτερη φορά το βραβείο Πούλιτζερ. Λίγα χρόνια αργότερα γνώρισε μεγάλη επιτυχία χάρη στην κινηματογραφική μεταφορά του, με πρωταγωνιστικό δίδυμο τους ηθοποιούς Ελίζαμπεθ Τέιλορ και Πολ Νιούμαν.

Μετάφραση: Νίκος Χατζόπουλος, Σκηνοθεσία: Πάρις Ερωτοκρίτου, Σκηνικά: Έλενα Κοτσαβήλι, Κοστούμια: Shona Muir, Μουσική: Χρίστος Γερολασίτης, Κινησιολογία: Έλενα Αντωνίου, Μουσική διδασκαλία: Αναστασία Δημητριάδου (Nama Dama), Video Art: Σταύρος Χαραλάμπους, Σχεδιασμός φωτισμών: Γεώργιος Κουκουμάς, Βοηθός Σκηνοθέτης: Μάγια Κυριαζή, Βοηθός σκηνογράφου-ενδυματολόγου: Ιφιγένεια Αβραάμ, Χειρισμός Video Art: Κυριάκος Κυτέος

Παίζουν: Ανδρέας Βούλγαρης, Σοφία Ιωάννου, Γιώργος Κριθάρας, Μάριος Μεττής, Έρικα Μπεγέτη, Χάρης Πισίας, Μαρία Σκουλά, Μαρία Φιλίππου

Συμμετέχουν τα παιδιά: Κωνσταντίνος Μπέλλο, Αλίκη Παπαγεωργίου, Σωτηρία Σπύρου, Αντρέας Χρίστου

Μουσικοί στη σκηνή: Χρίστος Γερολασίτης, Αναστασία Δημητριάδου (Nama Dama), Κυριάκος Κέστας, Όμηρος Μιλτιάδους

Παραστάσεις

Λευκωσία: Κεντρική Σκηνή *Αίθουσα Εύς Γαβριλίδης* και σε περιοδεία

Φωτογραφία: Δημήτρης Λούτσιος

Το ΣΩΜΑ.

Το σώμα στον χώρο.

Το σώμα στον χρόνο.

Το σώμα σε σχέση με ένα άλλο σώμα.

Τα σώματα σε κοινό χώρο και χρόνο.

Τα σώματα που θα μοιραστούν την ίδια ιστορία.

Λυσασμένη γάτα

Έλενα Αντωνίου

Τι κρατάτε από την εμπειρία της πρώτης σας συνεργασίας με τον σκηνοθέτη Πάρι Ερωτοκρίτου;

Με τον Πάρι ήθελα πάρα πολύ να συνεργαστούμε. Έχω παρακολουθήσει αρκετές παραστάσεις που έχει σκηνοθετήσει, και πάντα αυτό που θαύμαζα –και αυτό που με αφορούσε σαν θεατή αλλά και σαν καλλιτέχνη– ήταν η πολυδιάστατη/πολυεπίπεδη προσέγγιση στο έργο, το πόσο σημαντικός είναι ο εκάστοτε χώρος και, κυρίως, πώς μέσα από τα εργαλεία που χρησιμοποιεί φέρνει τη διαδικασία αλλά και το αποτέλεσμα στο εδώ και στο τώρα. Αυτό είναι το κυριότερο στοιχείο της performance, κάτι που διερευνώ και στα προσωπικά μου έργα, γι' αυτό, λοιπόν, ήταν πολύ σημαντικό και χρήσιμο να συνεργαστώ με έναν σκηνοθέτη όπως ο Πάρις, που το θεωρεί το ίδιο σημαντικό, όχι μόνο σκηνοθετικά αλλά και ερμηνευτικά – πώς κάνουν, δηλαδή, perform οι ηθοποιοί στο κάθε εδώ και στο κάθε τώρα.

Στην πρόβα χρειάζεται ενεργή παρουσία, για να μπορείς να αντιδράσεις και να αντιπροτείνεις σε αυτό που θα προτείνει ο Πάρις τη δεδομένη στιγμή. Είναι μια ζωντανή διαδικασία, όπου μια ανάσα, ένα βλέμμα, μια μετακίνηση στον χώρο μπορεί να «ανοίξει» τη δημιουργική συνθήκη. Και ο Πάρις από την αρχή σε κάνει να νιώθεις μέρος της δημιουργικής ομάδας, και έτσι όλοι είναι εξίσου σημαντικοί στη διαδικασία της πρόβας.

Τι είναι αυτό που κάνει ισχυρή και απαραίτητη την παρουσία ενός κινησιολόγου σε ένα αμιγώς ρεαλιστικό έργο;

Το ΣΩΜΑ. Το σώμα στον χώρο. Το σώμα στον χρόνο. Το σώμα σε σχέση με ένα άλλο σώμα. Τα σώματα σε κοινό χώρο και χρόνο. Τα σώματα που θα μοιραστούν την ίδια ιστορία. Μέσα από την πρόβα, τα σώματα βρίσκουν κοινούς κώδικες, δημιουργούν κοινό παρόν. Επίσης, η σωματικότητα του ρόλου και η σωματικότητα του ηθοποιού που κάνει αυτόν τον ρόλο – πρακτικά/τεχνικά, πώς ο ηθοποιός χτίζει σωματική αντοχή, σωματική μνήμη, πώς προστατεύει το σώμα του, ένα ζωντανό σώμα, έτοιμο να αντιδράσει σε κάθε εδώ και τώρα της σκηνής. Πιστεύω στη σωματική ενδυνάμωση του ηθοποιού – όχι με την έννοια της μυϊκής δύναμης, αλλά με την έννοια «έχω τον έλεγχο του σώματός μου και της ενέργειάς μου».

Όλα αυτά κάνουν απαραίτητη, κατά την άποψή μου, την παρουσία ενός κινησιολόγου. Αλλά πάντα εξαρτάται από τον σκηνοθέτη και από το πού και πώς τοποθετεί τον κινησιολόγο μέσα στην πρόβα. Και τώρα, στη *Λυσασμένη γάτα*, είναι πολύ σημαντικό να συνεργάζομαι με έναν σκηνοθέτη που το σώμα και η κίνηση είναι από τα κυριότερα εργαλεία του.

Επανάληψη, διάρκεια, ρυθμός, χωρική σχέση, σχήμα: έννοιες οι οποίες σηματοδοτούν το αποτέλεσμα. Πώς χρησιμοποιήθηκαν στη συγκεκριμένη παράσταση;

Στη συγκεκριμένη παράσταση υπάρχει σε όλη τη διάρκεια κίνηση. Δεν υπάρχει το μέσα-έξω. Αυτό που βλέπουν οι θεατές ως έξω είναι το μέσα για κάτι άλλο. Ο χώρος και η σχέση των σωμάτων με τον χώρο είναι από τα βασικότερα στοιχεία της παράστασης. Η διάρκεια και ο ρυθμός επηρεάζονται άμεσα από τη συγκεκριμένη χωρική σχέση, η οποία είναι σε πραγματικό χρόνο. Η επανάληψη είναι ένα στοιχείο σημαντικό γιατί παίζει με την έννοια του χρόνου, και στο έργο αυτό ο χρόνος που τρέχει δημιουργεί ένταση για διαφορετικούς λόγους στον κάθε χαρακτήρα. Απαιτείται εγρήγορση, ετοιμότητα, στρατηγική, ακρίβεια, ανοιχτό βλέμμα, να ξέρεις κάθε στιγμή τι συμβαίνει και πού.

Λυσασμένη γάτα

Χρίστος Γερολατσιίτης

Φωτογραφία: Χάρης Ιωάννου

Όπως και να 'χει, η μουσική γράφτηκε μετά από μπόλικο αυτοσχεδιασμό στην πρόβα, με στόχο να μην περιοριστούμε σε συγκεκριμένο ήχο, αλλά να φτιάξουμε τον δικό μας.

Πώς αναγνώσατε μουσικά τη Λυσασμένη γάτα του Τέννεση Ουίλλιαμς; Ποια ήταν τα στάδια της διαδικασίας της σύνθεσης;

Η *Λυσασμένη γάτα* είναι ένα έργο με πολλή μουσική από μόνο του. Ιστορικά, το έργο γράφτηκε μέσα στη δεκαετία του '50, όπου ήταν φυσιολογικό το κάθε σπίτι να έχει υπηρέτες (νέγρους σκλάβους). Έχοντας υπόψη το μέγεθος της συγκεκριμένης ιδιοκτησίας, είχε αρκετούς υπηρέτες, με αποτέλεσμα να περιτριγυρίζεται συνεχώς από μια τεράστια μουσική κουλτούρα (black American music). Η βαρύτητα της κουλτούρας αυτής λήφθηκε υπόψη και επηρέασε σε μεγάλο βαθμό τη σύνθεση. Κάτι άλλο στο έργο, και ίσως πιο εμφανές, είναι το πάρτι των γενεθλίων του πατέρα, του μεγάλου γαιοκτήμονα, που σίγουρα είχε μπόλικη ζωντανή μουσική κατά τη διάρκειά του.

Ποια μουσικά είδη ξεχωρίζουμε στην παράσταση και πώς συνομιλούν με τον ρυθμό και το περιεχόμενο των λέξεων;

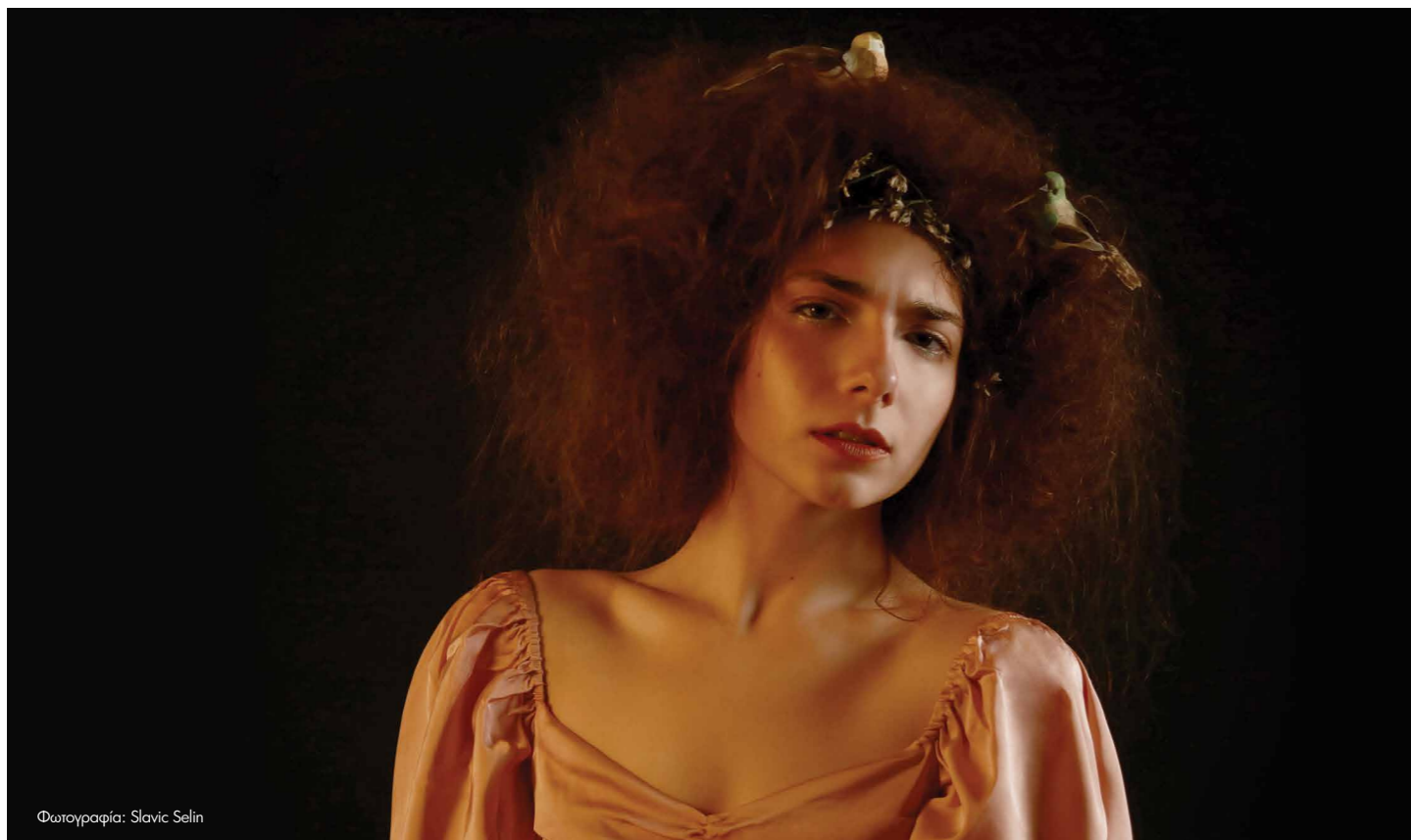
Ο ακροατής μπορεί να αναγνωρίσει tzaз μουσική σε κάποια σημεία, ηλεκτρονική σε άλλα, ή συνδυασμό των δύο. Κάποια τραγούδια μπορεί να παραπέμπουν σε alternative pop-рок, μοντέρνα tzaз ή σε σκηνική μουσική (incidental music). Όπως και να 'χει, η μουσική γράφτηκε μετά από μπόλικο αυτοσχεδιασμό στην πρόβα, με στόχο να μην περιοριστούμε σε συγκεκριμένο ήχο, αλλά να φτιάξουμε τον δικό μας. Παίξαμε και πειραματιστήκαμε με τον συνδυασμό του ρυθμού λέξεων και μουσικής, ενώ σε κάποια σημεία επισκεφθήκαμε τα άκρα, με τη μουσική να βρίσκεται κάποτε σε αντίθεση με το περιεχόμενο, τη σκηνή, και κάποτε να τα υποστηρίζει. Πολλές από τις ιδέες απορρίφθηκαν και άλλες προχώρησαν, ζωντάνεψαν και βρήκαν τη θέση τους στο έργο. Η όλη διαδικασία έγινε με αρκετά οργανικό τρόπο, και θα ήθελα να ευχαριστήσω τον Πάρι Ερωτοκρίτου, ο οποίος μας βοήθησε και μας καθοδήγησε όμορφα στην όλη πορεία.

Ποιες προκλήσεις αντιμετωπίζετε παίζοντας ζωντανά και συνυπάρχοντας με τους ηθοποιούς;

Είμαι τυχερός που έχω μαζί μου τρεις εξαιρετικούς μουσικούς, την Αναστασία Δημητριάδου στο τραγούδι, τον Κυριάκο Κέστα στο μπάσο και τον Όμηρο Μιλτιάδου στα τύμπανα. Οι συνεργάτες μου ζωντάνεψαν την παρτιτούρα και πρόσθεσαν το προσωπικό τους –αναγκαίο για μένα– μουσικό χρώμα. Οπότε αυτομάτως η δουλειά μου έγινε πολύ πιο απλή και οι τυχόν προκλήσεις ξεπερνιούνταν με ευκολία. Όσον αφορά τη συνύπαρξη με τους ηθοποιούς στη σκηνή, για εμάς το υποκριτικό κομμάτι λειτούργησε σαν τροφοδότης ενέργειας και συναισθημάτων. Οπότε δεν θεωρώ ότι είναι «άλλη μία πρόκληση», αλλά το αντίθετο. Στην τελική, είμαστε μια ομάδα δεκαέξι ατόμων που, αν κουρδιστεί σωστά και αν η χημεία είναι καλή, θα πετύχει.

Λυσσασμένη γάτα

Αναστασία
Δημητριάδου
(Nama Dama)

Φωτογραφία: Slavic Selin

**Ως μουσικός επί σκηνής,
νιώθω πως υπάρχω κάπου
ανάμεσα σε δύο κόσμους:
ανάμεσα στον κόσμο του έργου
και σε αυτόν της πραγματικότητας.**

Ως performer, πώς ερμηνεύετε τα βιώματα των προσώπων της *Λυσσασμένης γάτας* και τι συναισθήματα σας προκαλούν;

Ως μουσικός επί σκηνής, νιώθω πως υπάρχω κάπου ανάμεσα σε δύο κόσμους: ανάμεσα στον κόσμο του έργου και σε αυτόν της πραγματικότητας. Αυτό με κάνει ιδιαίτερα ευάλωτη σε σχέση με τους χαρακτήρες, τους οποίους αντιμετωπίζω με απεριόριστη φροντίδα. Σε κάθε παράσταση βρίσκω έναν παραπάνω λόγο να τους κατανοήσω, να τους ψηλαφίσω, να μπω στη θέση τους. Γι' αυτό στέκομαι σαν μουσικός καθρέφτης, κοιτάζοντας τους ηθοποιούς αλλά και το κοινό, υπενθυμίζοντάς τους –με έναν δικό μου τρόπο– πως οι γραμμές που χωρίζουν το έργο και την πραγματικότητα δεν είναι πάντοτε διαυγείς.

Εκτός από την παρουσία σας ως μουσικού επί σκηνής, αναλάβατε και το κομμάτι της μουσικής διδασκαλίας των ηθοποιών. Ποια ήταν η διαδικασία που ακολουθήθηκε, πάντα σε σχέση με τα ζητούμενα της σκηνοθεσίας;

Ο κύριος Ερωτοκρίτου είχε εξαρχής δώσει συγκεκριμένες αναφορές, τις οποίες και εξερευνήσαμε μαζί με την ομάδα. Κατά τη διάρκεια των προβών, υπήρξε αρκετός πειραματισμός όσον αφορά το τι και το πώς θα τραγουδούσαν οι ηθοποιοί στην παράσταση. Ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα διαδικασία, γιατί όλα έπαιρναν καθημερινά νέα μορφή, κι έτσι μπορούσαμε να βλέπουμε με φρέσκια ματιά τις τραγουδιστικές σκηνές. Δεν κλειδώναμε τίποτα, πράγμα που μας βοήθησε να φτάσουμε τις συγκεκριμένες σκηνές στο σημείο που έπρεπε. Είναι μια παράσταση γεμάτη μουσική και αναφορές στον συγγραφέα. Έτσι, έχουν συμπεριληφθεί τέσσερα ποιήματα του Τέννις Ουίλλιαμς σε μουσική Χρίστου Γερολασίτη, δύο από τα οποία ερμηνεύουν οι ηθοποιοί, πολυφωνικά μοτίβα, καθώς και σημαντικά κομμάτια της εποχής. Το πιο συγκινητικό κομμάτι για μένα είναι η χορωδία που σχηματίζει όλη η ομάδα στο τέλος, όπου τραγουδάμε τον γνωστό ύμνο "Amazing Grace".

Τρεις αδερφές

του Άντον Τσέχωφ

από
24 Μαρτίου
2023

Το αριστουργηματικό έργο του Άντον Τσέχωφ ανεβαίνει στην Κεντρική Σκηνή του ΘΟΚ, σε σκηνοθεσία της βραβευμένης δημιουργού Αθηνάς Κάσιου. Γραμμένο το 1900 και χαρακτηρισμένο ως «κωμωδία» από τον ίδιο τον συγγραφέα, οι *Τρεις αδελφές* είναι ένα τετράπρακτο υπαρξιακό δράμα για την προσδοκία, την αναμονή και τη διάψευση της ελπίδας για μια καλύτερη ζωή.

Σε μια μικρή, απομακρυσμένη επαρχιακή πόλη μακριά από τη Μόσχα και σε ένα περιβάλλον στρατιωτικών ζουν οι τρεις αδελφές –Όλγα, Μάσα και Ιρίνα– μαζί με τον αδελφό τους Αντρέι. Βαλτωμένες στην πλήξη της καθημερινότητάς τους λησμονούν το παρελθόν, επινοούν ιστορίες και προσμένουν την επιστροφή τους στη Μόσχα, εκεί όπου η εκπλήρωση των ονείρων πραγματώνεται. Όσο το μέλλον πλησιάζει τόσο η αλλαγή απομακρύνεται, οι επιλογές τους γίνονται πιο άκαμπτες, τα όνειρα της νιότης διαλύονται και τη θέση του ενθουσιασμού και πάθους για αγάπη και ζωή παίρνει το αίσθημα της ματαιώσης.

Ο Τσέχωφ αποδίδει στα δραματικά πρόσωπα που δημιουργεί την έσχατη ευθύνη για τη διαμόρφωση της ζωής τους. Οι αναστολές, οι φόβοι κι οι εσωτερικές προθέσεις προδίδονται, όχι μέσα από αυτά που λέγονται, αλλά κυρίως μέσα από τις παύσεις, τις σιωπές, τους υπαινιγμούς και το χιούμορ.

Η Αθηνά Κάσιου, με τη νεωτερική σκηνοθετική προσέγγισή της, αναδημιουργεί το τσεχωφικό σύμπαν, φέρνοντάς το κοντά στο κρίσιμο σήμερα. Μαζί της μια εξαιρετική ομάδα ταλαντούχων συντελεστών κι ηθοποιών.

Μετάφραση πρωτότυπου: Έρι Κύργια, Σκηνοθεσία: Αθηνά Κάσιου, Διασκευή-Δραματουργική επεξεργασία: Joel Horwood, Σκηνικά-Κοστούμια: Λύδια Μανδρίδου, Μουσική-Σχεδιασμός ήχου-Μουσική επιμέλεια: Αντρέας Τραχωνίτης, Σχεδιασμός φωτισμών: Γεώργιος Κουκουμάς, Βοηθός σκηνοθέτριας-σκηνογράφου: Στέφανη Μουρούζη

Παίζουν: Βασίλης Βασιλάκης, Νικόλας Γραμματικόπουλος, Γιάννης Καραούλης, Ανδρέας Κούτσουμπας, Μαρίνα Μανδρή Χριστίνα Παπαδοπούλου, Αλέξανδρος Παρίσης, Αντρέας Πατσιάς, Λένια Σορόκου, Σπύρος Σταυρινίδης, Ανδρέας Τσέλεπος Αντωνία Χαραλάμπους, Νιόβη Χαραλάμπους, Γιώργος Χιώτης

Παραστάσεις

Λευκωσία: Κεντρική Σκηνή Αίθουσα Εύης Γαβριλίδης και σε περιοδεία

ΓΙΑΤΙ ΠΕΤΑΝΕ ΟΙ ΓΕΡΑΝΟΙ,
ΓΙΑΤΙ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΜΩΡΑ,
ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ Τ' ΑΣΤΡΑ...

Πάντα η σκέψη ήταν το κείμενο να εξελιχθεί και μέσα από τις πρόβες· να υπάρξει, όπως την ονομάζω, μια «δυναμική διαδικασία».

Φωτογραφία: Δημήτρης Λούτσιος

Τι είναι αυτό που κάνει τον Τσέκωφ σύγχρονό μας;

Οι χαρακτήρες του Τσέκωφ έχουν να χειριστούν παρόμοιες καταστάσεις με εμάς σήμερα. Βρίσκονται σε αδιέξοδα, προσπαθούν να βρουν μια ζωή που να έχει νόημα, μια ζωή ευτυχισμένη. Τι κάνει αυτή τη ζωή ευτυχισμένη; Θέτουν ερωτήματα αν είμαστε εφήμεροι, αν υπάρχει λόγος που βρισκόμαστε εδώ. Αυτό είναι το υπαρξιακό στοιχείο του Τσέκωφ, που μας συνοδεύει στο τώρα.

Επίσης, υπήρχαν κάποιες κοινωνικές δομές στην εποχή του Τσέκωφ που εγκλωβίζουν ακόμα περισσότερο τους χαρακτήρες του. Τους βλέπουμε, ως πούμε, με στολές -του στρατιωτικού, της δασκάλας κ.ο.κ.-, στοιχεία δηλωτικά της ταξικής διαστρωμάτωσης της κοινωνίας και που δεν έχουν αλλάξει από τότε, πιστεύω.

Αν σβήσουμε το τοπίο της Μόσχας και το δούμε με έναν τρόπο συμβολικό και όχι νατουραλιστικό, τότε θα φανερωθεί κάτι άλλο ενώπιόν μας· αυτή η μικρή πόλη γίνεται ένα απομακρυσμένο μοναχικό μέρος, με ανθρώπους που έχουν έντονη την ανάγκη να σπάσουν τη σιωπή τους και να επικοινωνήσουν. Οι συμβολισμοί που γεννά ο Τσέκωφ εκφράζουν ολοκάθαρα τον σημερινό άνθρωπο.

Στο έργο βλέπουμε μια προνομιά οικογένεια, τα μέλη της οποίας κάποια πράγματα τα βλέπουν και κάποια άλλα δεν τα βλέπουν. Πιστεύω πως και εμείς σήμερα είμαστε σε ένα αντίστοιχο πλαίσιο: μπορεί να βλέπουμε τι συμβαίνει έξω (όπως τη βία) και την ίδια στιγμή να μη βλέπουμε.

Οι Τρεις αδερφές αποτελούν τη δεύτερη απόπειρά σας να σκηνοθετήσετε έργο του Τσέκωφ. Τι σας κινητοποίησε αυτή τη φορά;

Οι Τρεις αδερφές είναι το δεύτερο έργο του Τσέκωφ που αποπειρώμαι να σκηνοθετήσω. Το πρώτο ήταν ο Βυσσινόκηπος, μια παράσταση site-specific, σε ένα λόουνα παρκ, όπου άξονας του έργου ήταν η επιστροφή σε μια παιδική ηλικία, σε ένα παρελθόν που δεν μπορείς να φτάσεις. Στις Τρεις αδερφές υπάρχει ένας παρόμοιος άξονας, η Μόσχα, που είναι ένα όνειρο, ένας πόθος που μπορεί να παραμείνει ανεκπλήρωτος. Στη δική μας παράσταση οι θεματικές που κυριαρχούν είναι ο ανεκπλήρωτος έρωτας και η απώλεια -μιας και το έργο ξεκινά και τελειώνει με έναν θάνατο-, καθώς και η αγάπη της οικογένειας.

Αυτή τη φορά επέλεξα ένα έργο ensemble, όπου υπάρχουν πολλοί άνθρωποι πάνω στη σκηνή και δημιουργούνται πολλές σχέσεις. Επένδυσσα στην ανθρώπινη υπόσταση όπως την έχει μελετήσει με τον δικό του, διεισδυτικό τρόπο ο Τσέκωφ. Αυτό που με κινητοποίησε είναι το πώς χειριζόμαστε αυτή την παρτιτούρα που έχει δημιουργήσει με μαεστρία ο συγγραφέας, η οποία είναι γεμάτη παράλληλους ήχους, δράσεις και διαλόγους. Κατά τη γνώμη μου, οι Τρεις αδερφές είναι ένα δύσκολο έργο, οπότε η απόπειρα από μόνη της έχει μια τόλη, πάντα όμως μαζί με μια δυνατή ομάδα, γιατί το θέατρο δεν είναι υπόθεση ενός, αλλά δημιουργείται από ένα σύνολο, και ο ΘΟΚ σου προσφέρει τη δυνατότητα να μπορείς να αφοσιωθείς στη δουλειά σου.

Με ποιον τρόπο θα αναδείξετε σκηνοθετικά την ατέρμονη επιθυμία των τσεχωφικών χαρακτήρων για αλλαγή;

Υπάρχει η εντύπωση ότι στον Τσέκωφ δεν γίνεται τίποτα και ότι οι χαρακτήρες απλώς μιλάνε, μιλάνε, μιλάνε - αυτό μάλιστα το αναφέρει και η Μάσα μέσα στο έργο. Όμως πιστεύω πως δεν μιλάνε μόνο, δρουν κιόλας! Κάθε φορά που κάποιος ανοίγει ένα κεφάλαιο, αυτό συνιστά μια δράση. Για παράδειγμα, ο Βερσίνιν όταν αναρωτιέται αν η ζωή είναι ανούσια, ή πώς μπορείς να φτάσεις σε ένα μέλλον που να είναι όμορφο. Αυτά τα κεφάλαια που ανοίγουν στο έργο είναι δράσεις, δράσεις ζωής και θανάτου.

Σκηνοθετικά, αυτό που θέλουμε να αναδείξουμε είναι η ανάγκη, η δράση και ο πυρετός που έχουν οι χαρακτήρες για να φτάσουν κάπου. Τα πράγματα έχουν ενέργεια· είναι ενεργητικά και όχι παθητικά. Οι χαρακτήρες είναι αντιμέτωποι συνεχώς με κάτι, τα πλάνα τους καταστρέφονται λόγω μιας πυρκαγιάς ή της ίδιας της μοίρας. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις στη ζωή που είναι κοινές για όλους μας...

Πώς φτάσατε στο τελικό κείμενο μέσα από τη συνεργασία σας με τη μεταφράστρια Έρι Κύργια και τον διασκευαστή Joel Hogwood; Ποιοι ήταν κοινοί κώδικες που συνέβαλαν στη συνδιαμόρφωση του κειμένου;

Πάντα η σκέψη ήταν το κείμενο να εξελιχθεί και μέσα από τις πρόβες· να υπάρξει, όπως την ονομάζω, μια «δυναμική διαδικασία». Μαζί με την Έρι Κύργια, που είχε μεταφράσει το πρωτότυπο, αλλά και τον Joel Hogwood, που έκανε τη διασκευή και δουλέψαμε δραματουργικά, θέσαμε ως στόχο να κρατήσουμε αυτό το κείμενο ζωντανό στο τώρα. Στον καιρό του Τσέκωφ έκαναν μεγάλα διαλείμματα και έπρεπε να επαναλαμβάνονται κάποιες πληροφορίες, οπότε εμείς αφαιρέσαμε όσες πληροφορίες κρίναμε περιττές. Κρατώντας την ενεργητική δράση στη σκηνή, θέλαμε να δημιουργηθεί ένα κείμενο που στηρίζει τη σκέψη, την ανάγκη και την ψυχή των χαρακτήρων και εξυπηρετεί αυτό που αντιλαμβανόμαστε εμείς ότι θέλει ο Τσέκωφ, γι' αυτό και επενδύσαμε σε έναν λόγο που να μπορεί να επικοινωνήσει με τον θεατή σήμερα, παρά σε μια λογοτεχνική, ιστορική και ακριβή μετάφραση του κειμένου του Τσέκωφ.

Η αναγνώριση του ρυθμού, συνολικά του κειμένου, αλλά και κάθε ήρωα χωριστά, καθώς και το γλωσσικό ύφος κάθε χαρακτήρα, είναι πάντα ένας φάρος και ένα ζητούμενο.

Φωτογραφία: Κωνσταντίνος Ρήγος

Τι είναι αυτό που κάνει τον Τσέκωφ σύγχρονό μας;

Ο Τσέκωφ, όπως όλοι οι μεγάλοι συγγραφείς, ήταν, είναι και θα είναι σύγχρονος σε κάθε εποχή, διότι με το έργο του θίγει βασικά υπαρξιακά ερωτήματα που ο άνθρωπος έθεσε στον εαυτό του από τότε που άρχισε η σκέψη. Αγωνίες όπως ο θάνατος, το νόημα της ζωής, η μοναξιά, η απομόνωση, η ρίζα, η ελευθερία απασχολούν τους ήρωές του, που, όπως όλοι οι άνθρωποι, προσπαθούν να βρουν καταφύγιο ή διέξοδο στον έρωτα, στα χρήματα, στην εξουσία, έστω και σε μικρή, καθόλου σαιζηπηρική κλίμακα. Όσο κι αν η ζωή πάνω στον πλανήτη μας μεταβάλλεται –βελτιώνεται ή χειροτερεύει, δεν έχει σημασία–, οι υπαρξιακές αγωνίες δεν παύουν και οι ανθρώπινες σχέσεις δεν αλλάζουν. Όπως συνοψίζει ο ίδιος ο Τσέκωφ στο έργο μας, «και σε χίλια χρόνια ο

άνθρωπος πάλι θα λέει αναστενάζοντας *τι δύσκολη που είναι η ζωή!* – και ταυτόχρονα, ακριβώς όπως τώρα, θα φοβάται τον θάνατο και δεν θα θέλει να πεθάνει». Το πολύ ενδιαφέρον με τον Τσέκωφ είναι ότι όλα τα θέτει εντός μιας μικρής κοινωνίας ανθρώπων πολύ όμοιών μας και εντός μιας καθημερινότητας πολύ οικείας μας – σκεφτείτε, εν προκειμένω, τον τρόπο που οι τρεις αδερφές βλέπουν τη νύφη τους, το πώς άλλαξε μέσα στα χρόνια η άποψη της Μάσα για τον σύζυγό της, πώς ο Αντρέι έβαλε υποθήκη το πατρικό τους, πώς η Νατάσα καταφέρνει να περνάει το «δικό της», πώς ενδίδει σε έναν γάμο χωρίς έρωτα η Ιρίνα, πώς η Όλγα αναλαμβάνει τη διευθυντική θέση σε μια δουλειά που μισεί. Όλοι μας καταλαβαίνουμε για τι πράγμα μιλάει... Ή όχι;

Τρεις αδερφές

Έρι Κύργια

Μέσα από την πολυετή ενασχόλησή σας με τη θεατρική μετάφραση, σε ποιο βαθμό μπορεί μια μετάφραση να περιέχει μια προσωπική κατάθεση;

Όλα τα θεατρικά επαγγέλματα ξεκινούν σχεδόν πάντα από ένα θεατρικό έργο που προϋπάρχει και, αν πρόκειται για κλασικό, που έχει γνωρίσει και αμέτρητες αναβιώσεις. Και σε κάθε αναβίωση ανυπομονούμε να γνωρίσουμε το όραμα του σκηνοθέτη, την ερμηνεία των ηθοποιών, το περιβάλλον του σκηνογράφου, κ.λπ. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο λειτουργεί και η μετάφραση, γι' αυτό και ενίοτε κάνουμε λόγο για μεταφράσεις μεγάλης πνοής. Οι λέξεις, ο ρυθμός που επιλέγουμε προκειμένου να μεταφερθεί στη σύγχρονη κάθε φορά γλώσσα μας η ποιητικότητα του πρωτοτύπου, η απόδοση δυσμετάφραστων σημείων, είναι σαφώς ζητήματα αισθητικών αποφάσεων. Αυτές οι αισθητικές αποφάσεις είναι η δική μας αναμέτρηση με το πρωτότυπο και ταυτόχρονα η δική μας έκθεση πάνω στη σκηνή, και άρα η προσωπική μας κατάθεση. Αυτά όλα, βέβαια, δεν προκύπτουν (μόνο) τεχνικά· η συγκίνηση και η καλλιτεχνική διαίσθηση του μεταφραστή παίζουν μεγάλο ρόλο. Ξέρετε, οι Ρουμάνοι έχουν ένα λογοπαίγιο, λένε «ο μεταφραστής είναι πάντα προδότης». Σε αυτή την προδοσία κρύβεται πολλή δημιουργία.

Υπάρχουν κάποιοι σταθεροί κώδικες-κλειδιά για τη μεταφραστική διαδικασία;

Το πρώτιστο είναι να γνωρίζεις καλά τη γλώσσα της σκηνικής υποδοχής, εν προκειμένω τα ελληνικά. Στέκομαι ιδιαίτερα στον όρο «σκηνική», γιατί είναι απαραίτητο να γνωρίζεις εκ πείρας ή να δαισιθάνεσαι πώς λειτουργεί ο σκηνικός λόγος –δεν λειτουργούν όλες οι λέξεις επί σκηνής, πολλές ακούγονται «αφύσικες» στο στόμα των ηθοποιών-ηρώων, εμποδίζοντας τον ρυθμό και την ποιητικότητα της παράστασης. Η αναγνώριση του ρυθμού, συνολικά του κειμένου, αλλά και κάθε ήρωα χωριστά, καθώς και το γλωσσικό ύφος κάθε χαρακτήρα, είναι πάντα ένας φάρος και ένα ζητούμενο. Επίσης, κάτι καθαρά τεχνικό: Ποια είναι η μεταφραστική αξία σου, η λέξη, η πρόταση; Και, τέλος, το πιο σημαντικό –και η μεγαλύτερη ευθύνη απέναντι στον θίασο και το κοινό– είναι, καθώς μεταφράζουμε, να έχουμε λύσει όλες μας τις απορίες σε σχέση με την

πλοκή, το χτίσιμο και την προοπτική του κάθε ρόλου, κ.λπ. Μόνο τότε η μετάφρασή μας μπορεί να δια φωτίσει και όχι να συσκοτίσει, ώστε να σε καταστήσει κοινωνό του «μηνύματος» του έργου και τελικά της θεατρικής μαγείας. Διαφωτισμένος αναγνώστης (ηθοποιός ή θεατής) σημαίνει χειραφετημένος αναγνώστης, ελεύθερος να εμπλουτίσει το έργο με τη δική του σπουδαία ανάγνωση, η οποία με τη σειρά της θα του προσφέρει λίγη ανακούφιση στις δικές του υπαρξιακές αγωνίες.

Μεταφράζετε από πολλές γλώσσες (αγγλικά, νορβηγικά, γερμανικά, σουηδικά κ.ά.). Ποια είναι η ιδιαίτερη δυσκολία που έχει η μετάφραση από τη ρωσική γλώσσα, και δη η μετάφραση ενός έργου του Τσέκωφ;

Η ρωσική γλώσσα είναι μια πολύ δύσκολη γλώσσα, εξαιρετικά πλούσια, που διατηρεί ζωντανή τη διαχρονία της μέσα από μια μεγαλειώδη λογοτεχνία. Είναι μια γλώσσα που δεν σε αφήνει να επαναπαύεσαι, και αυτό συνιστά μια μεγάλη πρόκληση για έναν μεταφραστή. Επιπλέον, είναι μια γλώσσα –το νιώθει ειδικά στην πεζογραφία, λ.χ. στον Ντοστογιέφσκι– μυσταγωγική. Πώς αποδίδεται μεταφραστικά κάτι τέτοιο; Σαφώς ο θεατρικός λόγος είναι πιο «καθημερινός» και η εκφορά του ολοζώντανη, όμως και εκεί, όπως είπαμε και πριν, υπάρχουν μύριοι προβληματισμοί. Επειδή η ρωσική γλώσσα είναι πολύ διαφορετικής δομής και λογικής από τις γερμανικές γλώσσες, τις οποίες κατανώ πιο εγκεφαλικά και μου ταιριάζουν περισσότερο ψυχικά, χρειάστηκα πολύ χρόνο –πολλά χρόνια– και πολλή μελέτη μέχρι να διαμορφώσω μια στέρεη άποψη για τον τσεχωφικό κόσμο και να αντιληφθώ μέσα μου ποιο είναι το κωμικό στοιχείο που ο ίδιος έβλεπε στα έργα του και που τα καθιστά συχνά πιο απαισιόδοξα από την τραγωδία. Από τη στιγμή που έγινε αυτό, ένιωσα πως μπορώ να αναλάβω μετάφραση τσεχωφικού έργου. Και κάθε φορά ελπίζω το αποτέλεσμα να δικαιώνει όσους με εμπιστεύονται.

Θέλαμε να υπογραμμίσουμε τις στιγμές όπου ο Τσέχωφ μας ρωτάει, εδώ και τώρα, αλλά και πριν από έναν αιώνα, ποια επίπεδα βίας είμαστε εμείς οι ίδιοι διατεθειμένοι να δεχτούμε.

Τι είναι αυτό που κάνει τον Τσέχωφ σύγχρονό μας;

Ο Τσέχωφ συνέθετε τα έργα του για να διασκεδάσει. Τα γέμισε με ιστορίες, καυτούς διαλόγους, μουσική, χορό, αστείες ατάκες και κωμικές εξελίξεις. Οι συγκρούσεις, οι ανατροπές της πλοκής και το σασπένς σχεδιάστηκαν για να κάνουν το κοινό του να επιστρέφει σε μια παρατεταμένη βραδιά με διαλείμματα για γεύματα, γεγονός που τα καθιστά ιδανικά για τη γενιά του Netflix, η οποία δυσκολεύεται να συγκεντρωθεί. Η δράση μάς κρατάει καθηλωμένους, αλλά είναι το φιλοσοφικό περιεχόμενο που υπογραμμίζει και φωτίζει τη δράση, η αγωνιώδης αναζήτηση και οι προβληματισμοί που προκύπτουν, και όλα αυτά δίνουν στα έργα του παγκόσμια απήχηση. Πρόκειται για ερωτήματα με τα οποία παλεύουμε όλοι μας: για τον προορισμό μας, για ό,τι κληροδοτούμε στις επόμενες γενιές, για τη φύση της «πραγματικής»

αγάπης σε αντίθεση με το ξεμάλισμα, την κτητικότητα, τις προσδοκίες, τις προβολές στο μέλλον... Μια πτυχή των έργων του Τσέχωφ την οποία βρίσκω ιδιαίτερα συγκινητική είναι ότι τα πρόσωπά του μας μιλούν από το παρελθόν για το πώς θέλουν να τους θυμόμαστε. Οι πρώτοι θεατές του θα αισθάνθηκαν όπως ακριβώς θα αισθάνονταν και οι σημερινοί θεατές. Όλοι συνομιλούμε με τα φαντάσματα των προγόνων μας για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Έτσι, αυτό που κρατά τον Τσέχωφ επίκαιρο είναι ό,τι ακριβώς τον κράτησε επίκαιρο και για τους συγχαιρινούς του – η επιθυμία να πει μια σπουδαία ιστορία, με έναν διασκεδαστικό τρόπο που έχει κάτι πραγματικά ανθρώπινο να μεταφέρει και να προσφέρει.

Τρεις αδερφές

Joel Horwood

«Είμαστε το αποτύπωμά μας στην κοινωνία; Ή είμαστε απλώς βραχύβια, εφήμερα όντα που δεν μπορούν να έχουν αυτό που επιθυμούμε;» Με αφορμή τη δραματουργική εργασία σας, σε συνεργασία με τη σκηνοθέτρια, έχετε καταθέσει, μεταξύ άλλων, και το πιο πάνω ερώτημα. Δίνει ο Τσέχωφ κάποια απάντηση;

Αυτό που κάνει τον Τσέχωφ έναν από τους σημαντικότερους συγγραφείς μας είναι ότι δεν μας δίνει απαντήσεις, παρά μόνο εξαιρετικές ερωτήσεις. Κατακλύζει τα έργα του, ιδιαίτερα τις *Τρεις αδερφές*, με μυριάδες προοπτικές σχετικά με τα ποια και πόση σημασία έχουμε εμείς αναφορικά με το μέλλον της ανθρωπότητας. Αυτό δίνει στο κοινό την ευκαιρία να βρει τις δικές του απαντήσεις. Νομίζω ότι η Μάσα έχει τη δική μου αγαπημένη απάντηση σε ερωτήσεις όπως αυτή. Δεν αισθάνεται ότι οι απαντήσεις έχουν σημασία, αλλά όταν δεν θέτει κανείς ερωτήματα, όταν χάνει την περιέργειά του, αυτό σημαίνει ότι χάνει τη λαβή από την οποία κρατιέται στην ίδια τη ζωή. Για μένα, αυτό είναι μια κραυγή προς το κοινό, μια κραυγή συσπείρωσης, ανεξαρτήτως εποχής. Αν σταματήσουμε την προσπάθειά μας να κατανοούμε σε συλλογικό επίπεδο, αλλά και ο ένας τον άλλο, τότε, πραγματικά, γιατί είμαστε εδώ;

Ποιος είναι ο βασικός άξονας της διασκευής σας; Τι θέλατε να αναδείξετε;

Σύμφωνα με τις προθέσεις του Τσέχωφ και με την ενθάρρυνση του εξαιρετικού οράματος της Αθηνάς Κάσιου, οι κατευθυντήριες αξόνες για τη δική μας εκδοχή των *Τριών αδερφών* είναι η αντίθεση, ο ρυθμός και η συνάφεια – «γιατί αυτό το έργο σήμερα;» Το κοινό του Τσέχωφ, μη έχοντας πού αλλού να πάει για να διασκεδάσει, βολέυτηκε στην καρέκλα του για μια ολόκληρη βραδιά, για να βυθιστεί στη μελαγχολία των έργων του. Οι πραγματικά εκθαμβωτικές αντιθέσεις των κωμικών στιγμών του Τσέχωφ, όταν υπονομεύονται αναπάντεχα το βάθος και η σοβαρότητα, ή όταν η τραγωδία κόβει στη μέση ένα γέλιο, μπορούν να καθούν αν δεν παίζουμε τις *Τρεις αδερφές* με ρυθμό. Έτσι, περιορίσαμε τους διαλόγους, εκσυγχρονίσαμε τη γλώσσα και ορισμένες από τις αναφορές (που θα ήταν οικείες

στο πρώτο κοινό του στη Ρωσία), ώστε να υποστηρίξουμε τις προθέσεις του Τσέχωφ. Αντίστοιχα, εντάξαμε τη φιλοσοφική διάσταση στη δραματική πρόθεση του έργου. Κάτι που είμαι βέβαιος ότι χαρακτήριζε πάντα τα γραπτά του Τσέχωφ, αλλά χάθηκε εύκολα σε ορισμένες από τις πιο λογοτεχνικές και φιλολογικές ερμηνείες.

«Γιατί αυτό το έργο σήμερα» λοιπόν; Ελπίζουμε ότι οι απαντήσεις θα είναι προφανείς όταν παρακολουθήσετε την παράσταση. Ο στόχος μας δεν είναι να δημιουργήσουμε μια «ιστορικά ακριβή» παραγωγή, γι' αυτό και επιλέξαμε να μην κινηθούμε σε αυτό το ασφαλές μονοπάτι. Αντιθέτως, οι χαρακτήρες μας είναι του εδώ και του τώρα. Οι αναφορές στα γαμήλια σαμοβάρια ή στα σκοτεινά ρωσικά λαϊκά τραγούδια, που είναι φορείς συνδηλώσεων οι οποίες συνδέονται με το κοινό του Τσέχωφ, έχουν επικαιροποιηθεί για να βοηθήσουν τους θεατές μας να κατανοήσουν όλα όσα ήθελε ο συγγραφέας.

Το μόνο πράγμα που δεν μπορούσαμε να αγνοήσουμε ήταν η απόφαση του Τσέχωφ να γράψει για τον ρωσικό στρατό σε μια εποχή όπου μπορούμε να παρακολουθούμε στις οθόνες μας, σε πραγματικό χρόνο, τους κινδύνους του εθνικισμού: την παράνομη, βίαιη και συνεχιζόμενη εισβολή του Πούτιν στην Ουκρανία. Οι τρεις αδερφές του τίτλου έχουν –χάρη στις επαγγελματικές επιτυχίες του πατέρα τους– επωφεληθεί άμεσα από τον πόλεμο. Μήπως αυτό τις καθιστά σιωπηρά συνένοχες με ένα βίαιο σύστημα; Μπορούν τα προνόμια σε μια άνιση κοινωνία να θεωρηθούν ποτέ οτιδήποτε άλλο εκτός από βίαια; Αυτά τα ερωτήματα –όταν έρχονται σε άμεση επαφή με ζητήματα κληρονομικότητας και αγάπης– μας κάνουν να σκεφτούμε τι σημαίνει να είσαι «καλός άνθρωπος» στη σημερινή κοινωνία.

Θέλαμε να υπογραμμίσουμε τις στιγμές όπου ο Τσέχωφ μας ρωτάει, εδώ και τώρα, αλλά και πριν από έναν αιώνα, ποια επίπεδα βίας είμαστε εμείς οι ίδιοι διατεθειμένοι να δεχτούμε.

ΣΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΔΕΝ ΧΩΡΑΝΕ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΣΜΟΙ.

Φωτογραφία: Αντώνης Φαρμακός

Οι παίχτες

του Νικολάι Βασίλιεβιτς Γκόγκολ

από
7 Ιανουαρίου
2023

Μια νύχτα σε μια επαρχιώτικη πόλη της Ρωσίας ένας έμπειρος τζογαδόρος και διαβόητος απατεώνας καταφτάνει σε ένα πανδοχείο, αναζητώντας το επόμενο θύμα του. Εκεί έρχεται αντιμέτωπος με το υπέρ το δέον εξυπηρετικό προσωπικό και μια παρέα «ομολόγων» του, οι οποίοι μοιράζονται μαζί του το ίδιο πάθος για τον τζόγο. Η συνάντησή τους θα είναι γεμάτη απρόβλεπτες και ανατρεπτικές καταστάσεις, όπου κανείς δεν μπορεί να διακρίνει έναν απατεώνα από έναν τίμιο άνθρωπο.

Η νεαρή σκηνοθέτρια της παράστασης, Μαρία Βαρνακκίδου, εισχωρώντας στη σατιρική φόρμα του έργου, επιθυμεί να εντοπίσει τις σημερινές δόσεις αλήθειας του και να αναδείξει τη φθορά της ανθρώπινης υπόστασης και την εξάρτηση από πάθη και εθισμούς.

Η κωμωδία του Νικολάι Βασίλιεβιτς Γκόγκολ ξεκίνησε να γράφεται μεταξύ 1832 και 1837, ολοκληρώθηκε το 1842 και παρουσιάστηκε επί σκηνής, αν και λογοκριμένη, το 1843. Με ιδιαίτερα σκωπτική διάθεση, ο συγγραφέας ξεσκεπάζει τις σκοτεινές γωνιές της ανθρώπινης ψυχής. Όλα είναι ένα φρενήρες παιχνίδι μεταμφιέσεων και προσωπείων, στο οποίο τα όρια ανάμεσα στο ψεύδος και την αλήθεια, στην ατιμία και την εντιμότητα, στην ειλικρίνεια και την υποκρισία είναι θολά και δυσδιάκριτα.

Η παράσταση πραγματοποιείται σε συνεργασία

ΕΘΝΙΚΗ
ΑΡΧΗ
ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΩΝ

Μετάφραση-Διασκευή: Γιώργος Κουτλής, Σκηνοθεσία: Μαρία Βαρνακκίδου, Σκηνικά-Κοστούμια: Κωνσταντίνα Ανδρέου, Μουσική: Πάνος Μπάρτζης, Κινησιολογία: Λία Χαράκη, Σχεδιασμός φωτισμών: Σταύρος Τάρταρης, Βοηθός σκηνοθέτριας: Λουκία Πιερίδου

Παίζουν: Πέτρος Γιωρκάτζης, Αντώνης Κατσαρής, Κλείτος Κωμοδίκης, Μάριος Κωνσταντίνου, Γιάννης Μίνως, Γιώργος Χριστοφορίδης

Παραστάσεις
Λευκωσία: Νέα Σκηνή
και σε περιοδεία

Φωτογραφία: Αριάννα Μαρκουλίδου

Σε κάποιες στιγμές μάς δίνει μια «εκ των έσω» ματιά στην ένταση/πώρωση των παιχτών για το παιχνίδι τους, κάπου αλλού μας θυμίζει ότι αυτό που βλέπουμε/ζούμε είναι απλώς ένα (ακόμα;) σόου.

Η παραγωγή *Οι παίχτες* του Νικολάι Γκόγκολ αποτελεί τη δεύτερη συνεργασία σας με τη σκηνοθέτρια Μαρία Βαρνακκίδου. Τι ιδιαίτερο είχε αυτή η συνεργασία;

Από το ελεύθερο θέατρο στον ΘΟΚ κι από το επινοημένο θέατρο σε μια κωμωδία 180 ετών, με ένα έργο που ήδη είχε σημειώσει μεγάλη επιτυχία στην Αθήνα και μια ομάδα σχεδόν άγνωστη (σε επίπεδο συνεργασίας) σε μένα. Οι διαφορές από την πρώτη μας συνεργασία με τη Μαρία αμέτρητες, τα στοιχεία πολλά, αλλά και η πρόκληση εξίσου μεγάλη. Γνωρίζοντας όμως τον τρόπο δουλειάς της, τη φροντίδα και τον σεβασμό που δίνει στο κείμενο και τους συνεργάτες της, την ευελιξία και ταυτόχρονα την προσήλωσή της προκειμένου να υλοποιήσει το σκηνοθετικό όραμά της, τα στοιχεία κερδήθηκαν από νωρίς.

Είχα την τύχη να ζήσω από κοντά όχι απλά την εξέλιξη ενός έργου μέχρι την πρεμιέρα του, αλλά τη σταδιακή δημιουργία μιας δεμένης ομάδας ανθρώπων προς έναν κοινό στόχο, με τις εκάστοτε αναγκαίες υπερβάσεις, αλλά την ίδια ώρα με απόλυτη και αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των μελών της. Και έμαθα λίγο παραπάνω –και θαύμασα ακόμα περισσότερο– την προσέγγιση της Μαρίας απέναντι σε έργο και συνεργάτες.

Πώς ντύσατε μουσικά μια ρωσική κωμωδία του 19ου αιώνα;

Η σκηνοθετική πρόταση έφερε μια σύγχρονη αισθητική, προσεγγίζοντας πιο οικεία στοιχεία τού σήμερα. Ταυτόχρονα, το κείμενο αναδεικνύει έννοιες όπως ο εθισμός, η διαφθορά, η απληστία – έννοιες που μας βασανίζουν σταθερά και διαχρονικά, με μια συγκλονιστική επαναληψιμότητα.

Η επιλογή ηλεκτρονικής μουσικής για το έργο έγινε προκειμένου να λειτουργήσει υποστηρικτικά στη σκηνοθετική πρόταση και στις πλευρές του κειμένου όπου αυτή εστιάζει. Σε κάποιες στιγμές μάς δίνει μια «εκ των έσω» ματιά στην ένταση/πώρωση των παιχτών για το παιχνίδι τους, κάπου αλλού μας θυμίζει ότι αυτό που βλέπουμε/ζούμε είναι απλώς ένα (ακόμα;) σόου.

Πώς συνέδραμε η μουσική στη διατήρηση του ρυθμού της παράστασης;

Η παρουσία της μουσικής είχε τους εξής στόχους: να εντάξει το κοινό στον «ρυθμό» των παιχτών, να κρατήσει στην αναγκαία ένταση τους ίδιους τους παίχτες και, με την ολοκλήρωση της παράστασης, να υπενθυμίσει στους αποχωρούντες θεατές ότι το παιχνίδι συνεχίζεται – ίσως και έξω από την αίθουσα, στις «αληθινές» μας ζωές, με άλλους παίχτες και εμάς ως δύναμις Ίχαρεφ...

**ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΕΙΣΑΙ
Ο ΕΑΥΤΟΣ ΣΟΥ,
ΚΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΜΠΕΙ ΕΜΠΟΔΙΟ
ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΣΟΥ.**

Θέατρο Βαλίτσα Ο γλάρος Ιωνάθαν Λίβινγκστον

από τη νουβέλα του Ρίτσαρντ Μπαχ

από
26 Φεβρουαρίου
2023

Ο γλάρος Ιωνάθαν Λίβινγκστον αφηγείται τη ζωή ενός πουλιού, που δεν είναι ένας γλάρος όπως οι άλλοι. Μοναδικό του πάθος είναι να μπορεί να πετάει ψηλότερα και γρηγορότερα, ώστε να είναι ελεύθερος. Όμως αυτή του η επιθυμία, καθώς ο ίδιος δεν αρκείται στο να πετάει για να τραφεί, δεν ικανοποιεί την κοινότητα των γλάρων.

Καταδικασμένος, στην εξορία, μόνος, αλλά χωρίς φόβο, ο Ιωνάθαν συνεχίζει τις προσωπικές ανακαλύψεις του. Το μόνο που τον στενοχωρεί είναι ότι δεν μπορεί να τις μοιραστεί με άλλους, μέχρι τη μέρα που γνωρίζει μια ομάδα γλάρων. Ο Ιωνάθαν θα καταφέρει να σπάσει τις αλυσίδες που φυλακίζουν το σώμα και τις σκέψεις του και να πετάξει όσο πιο μακριά το επιθυμεί. Μια ιστορία-ύμνος στην ελευθερία, στην προσπάθεια, στη διεκδίκηση της επιθυμίας και της αυτοολοκλήρωσης.

Σκηνοθέτης, συντελεστές και ηθοποιοί παρουσιάζουν τα πολλαπλά νοήματα του μοναδικού έργου του Μπαχ, επιθυμώντας να ενθαρρύνουν τους νεαρούς θεατές να ανακαλύψουν τις δικές τους δυνατότητες και δυναμικές.

Σκηνοθεσία-Διασκευή: Στέλιος Ανδρονίκου, Μουσική: Στέλιος Πισής, Σκηνικά-Κοστούμια: Τζούλια Γεωργιάδου, Σχεδιασμός φωτισμών: Γεώργιος Κουκουμάς, Βοηθός σκηνοθέτη-Διασκευή-Κίνηση: Καλλιόπη Σίμου

Παίζουν: Ανδρέας Μακρής, Πέννυ Φοινίρη

Παραστάσεις
Λευκωσία: Θέατρο Βαλίτσα

ΘΕΑΤΡΟ ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Δράσεις 2022-2023: «Νέ@ σε έρημο νησί»

Μια συζήτηση του σκηνοθέτη της παράστασης

Ο γλάρος Ιωνάθαν Λίβινγκστον, Στέλιου Ανδρονίκου,
με τον Καλλιτεχνικό Διευθυντή του ΘΟΚ, Σάββα Κυριακίδη*

30

Το πρώτο που μου 'ρχεται –και δεν είναι πολύ μακριά από αυτό που μου ήρθε όταν πρωτοδιάβασα στα δεκατέσσερά μου το βιβλίο– είναι η ελευθερία του πετάγματος, δηλαδή και η ψυχή έχει φτερά, όχι μόνο οι γλάροι.

Ο γλάρος Ιωνάθαν Λίβινγκστον

Στέλιος Ανδρονίκου

ΣΑΒΒΑΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ: Τώρα ετοιμάζουμε μια παράσταση που δεν πατάει σε ένα θεατρικό έργο, αλλά βασίζεται στην αρκετά γνωστή νουβέλα *Ο γλάρος Ιωνάθαν Λίβινγκστον* του Αμερικάνου συγγραφέα Ρίτσαρντ Μπαχ. Εσείς λοιπόν, η ομάδα, τόσο εσύ όσο και οι συνεργάτες σου, κάνατε μια διασκευή πάνω σε αυτή τη νουβέλα, μια θεατρική μεταφορά, και αυτή τη μεταφορά την ετοιμάζετε για να την παρουσιάσουμε στους εφήβους με όρους θεατρικούς, είτε στο Θέατρο Αποθήκες, κάθε Κυριακή, είτε στους χώρους τους μαθητικούς, και στο πίσω μέρος του κεφαλιού μας υπάρχει και μία ιδέα που έβαλες εσύ στο τραπέζι.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ: Ναι, να βρεθούμε σε ιδρύματα, σε νοσοκομεία, χωρίς να θέλουμε να παραστήσουμε ότι το θέατρο λειτουργεί με την έννοια της δραματοθεραπείας. Κάποιοι συνάνθρωποί μας που νοσηλεύονται –παιδιά και ενήλικες– δεν μπορούν εκ των πραγμάτων να έρθουν στο θέατρο, όμως μπορεί να πάει το θέατρο σε αυτούς, κάτι που μπορεί να είναι και θεραπευτικό και ψυχαγωγικό – για όλους μας.

Σ.Κ.: Πολύ σωστά το είπες. Δεν πρόκειται για δραματοθεραπεία, αλλά για μια συνάντηση με νοήματα, με πολιτισμό, πράγματα τα οποία μεταφέρει και αυτό το έργο και που θεωρούμε πως μπορούν να απευθυνθούν και στους εφήβους, αλλά έμμεσα – δεν είναι αποκλειστικά γι' αυτούς το συγκεκριμένο υλικό. Πρόκειται για μια αλληγορία, μπορεί να πει κανείς, που βασίζεται σε κάτι που μοιάζει με παραμύθι, που εμπλέκει πουλιά, γλάρους. Θα 'λεγε κανείς ότι είναι ένα παραμύθι για παιδιά. Είναι ένα παραμύθι, πράγματι, με την πολύ ευρεία έννοια, μια ιστορία με πολύ ουσιαστικά νοήματα. Μπορεί να μιλήσει στον ψυχισμό των εφήβων και των νεότερων παιδιών, αλλά και των μεγαλύτερων. Λοιπόν, τι είναι περίπου αυτή η νουβέλα; Τι νοήματα μεταφέρει;

Σ.Α.: Το πρώτο που μου 'ρχεται –και δεν είναι πολύ μακριά από αυτό που μου ήρθε όταν πρωτοδιάβασα στα δεκατέσσερά μου το βιβλίο– είναι η ελευθερία του πετάγματος, δηλαδή και η ψυχή έχει φτερά, όχι μόνο οι γλάροι. Είναι ένας συσχετισμός που τον κάνει κανείς ήδη από τις πρώτες σελίδες, ότι δηλαδή σε αυτό το βιβλίο τα μεγάλα φιλοσοφικά ζητήματα γεννιούνται από την ίδια τη συνθήκη, χωρίς να έχει πρόθεση ο συγγραφέας να μιλήσει ευθέως γι' αυτά. Δηλαδή περί γλάρων ο λόγος, αλλά το πέρασμα αυτό γίνεται τόσο ανεπαίσθητα και αβίαστα· η σύνδεση του αναγνώστη, εννοώ, άρα και του θεατή μας, ελπίζω να γίνεται καρδιακή με την πρόταση αυτή, την πρόταση της ελευθερίας του πετάγματος, της ανακάλυψης του εαυτού διαμέσου της γνωριμίας με έναν δάσκαλο. Όλοι μας έχουμε συναντήσει έναν δάσκαλο, είναι κι αυτό μέσα στο μονοπάτι της ζωής, να συναντήσουμε τον δάσκαλο, να ξαναγίνουμε μαθητές, να γινόμαστε δάσκαλοι. Για μένα, όλο αυτό διέπει και την ιστορία του γλάρου.

31

Ο γλάρος Ιωνάθαν Λιβινγκστον

Στέλιος Ανδρονίκου

Σ.Κ.: Όπως πολύ σωστά λες, τα μεγάλα βασικά ερωτήματα για τον άνθρωπο και για το πώς πορεύεται προκύπτουν· για το αν ο γλάρος της ιστορίας αποφασίζει να είναι καθηλωμένος ή αν θα βρει μέσα του τον δρόμο για να πετάξει ελεύθερα, να ανακαλύψει, να διδαχθεί – όπως τονίζει το ίδιο το έργο, αλλά και η παράστασή σας– και με τη σειρά του να μεταφέρει αυτό που έμαθε στους επόμενους. Είναι πραγματικά νοήματα με τα οποία δεν μπορεί κανείς να μην ταυτιστεί, αν είναι απλώς άνθρωπος. Για μένα, αυτή είναι η βάση της επιτυχίας του έργου. **As** μιλήσουμε τώρα για τη διαδικασία της διδασκαλίας. Πώς έγινε στη συγκεκριμένη περίπτωση; Πώς δούλεψες με τους συνεργάτες σου και τους ηθοποιούς;

Σ.Α.: Η διεργασία αυτή –το πόσο θα βουτήξεις και πόσο θα πετάξεις μέσα στο κείμενο, πώς μπορείς να το δεις και από μακριά, σαν γλάρος– μου θυμίζει μια τέχνη που, αν δεν κάνω λάθος, είναι ιαπωνική και η οποία γεννήθηκε όταν κάποτε έσπασε κατά λάθος ένα βάζο και ο τεχνίτης που ανέλαβε να το φτιάξει το δούλεψε με χρυσό. Έλιωνε χρυσό και έφτιαχνε τα κομμάτια, και όλοι τότε ενθουσιάστηκαν με αυτό και έσπαγαν τα βάζα τους για να τους τα φτιάξει ο Ιάπωνας τεχνίτης.

Σ.Κ.: Μια διάλυση και ανασύνθεση.

Σ.Α.: Ακριβώς. Κάπως έτσι το «διαλύσαμε» μαζί με την Καλλιόπη Σίμου, που ήταν βοηθός μου στη διδασκαλία, αλλά και βοηθός σκηνοθέτη και κινησιολόγος της παράστασης. Ουσιαστικά, για να πεις κάτι από όλα αυτά τα μεγάλα φιλοσοφικά που λέει το κείμενο και να ακουστούν σαν να 'ναι τίποτα, και πόσο μάλλον σε παιδιά και σε εφήβους, ή σε έναν ηλικιωμένο ενήλικα, είναι να τα πεις έτσι: σαν να 'ναι τίποτα. Για να φτάσεις σε αυτό, πρέπει να τα διαλύσεις, δηλαδή να τα ξεψαχνίσεις με χίλιους δυο τρόπους μέχρι να σου αποκαλυφθούν.

Σ.Κ.: Είναι πολύ ωραία αυτή η διατύπωση: να φύγουν τα πράγματα χωρίς να υπογραμμιστούν, να έρθουν να λειτουργήσουν μέσα από την καρδιά. Να συνδεθεί κανείς όχι μόνο εγκεφαλικά, αλλά με κάποιον τρόπο να έρθει να μιλήσει συναισθηματικά και να φωτιστεί. Οι ηθοποιοί σε αυτή τη διαδικασία διδασκαλίας, επίσης, έφεραν προτάσεις; Πώς λειτουργήσατε;

Σ.Α.: Συμμετείχαν, ασφαλώς. Κάποια πράγματα έφτασαν είτε να τραγουδηθούν είτε να ειπωθούν μόνο με το σώμα και μετά να ειπωθούν με λέξεις. Γιατί αυτό πηγάζει και από το ίδιο το κείμενο, μια πιο «αθλητική» πραγματικότητα, δηλαδή είναι συνέχεια το πέταγμα, τα χιλιόμετρα που διανύει το κοπάδι ή ο γλάρος Ιωνάθαν, οι εκφράσεις που χρησιμοποιεί ο δάσκαλος προς τον μαθητή Ιωνάθαν. Δεν μένουν μόνο στο πνεύμα, αλλά γίνεται πρακτική άσκηση, δηλαδή: «Άνοιξε τα φτερά σου, αλλά μέτρησε, κάνε επικύψεις, κάνε στροφές». Οι ελιγμοί που προτείνει είναι σωματικοί, αλλά και πνευματικοί. Προσπαθήσαμε να δημιουργήσουμε ένα «καρδιογράφημα» που δεν θέλει να φιλοσοφήσει πολύ τα πράγματα, αλλά περισσότερο να τα αφήνει να προκύπτουν.

Σ.Κ.: Για μένα, το πιο συγκινητικό απ' όλα είναι αυτή η επιλογή του απόκληρου, του διωγμένου, να επιστρέψει, αφού ανακάλυψε ό,τι ανακάλυψε· η επιλογή να μη μείνει με τις γνώσεις του, αλλά να επιστρέψει για να τις μεταφέρει στις επόμενες γενιές, ακόμα και σ' αυτούς που μπορεί να μην ξέρουν ότι τις θέλουν, προκειμένου να τις συνεχίσουν και να τις διευρύνουν. Αυτή η πορεία είναι πολύ καθαρή και στην παράστασή σας αποσαφηνίζεται με χαρακτηριστικό τρόπο, ακριβώς για να μεταφέρει χωρίς υπογραμμίσεις, όπως είπες, την ουσία των πραγμάτων. Αυτή η παράσταση είναι μια παράσταση που πρέπει να μπαίνει σε μια βαλίτσα να μεταφέρεται. Αυτό είναι πάντοτε μια πρόκληση. Πώς καταφέρνει να μετατρέψει κανείς μια τέτοια δυσκολία σε πλεονέκτημα;

Σ.Α.: Τελείως συνειρμικά μου ήρθε αυτός ο στίχος στο μυαλό, που, αν δεν κάνω λάθος, είναι από ένα ποίημα του Κώστα Καρυωτάκη: «Πικροί όταν έλθουν χρόνοι, / κάνε τον πόνο σου άρπα / και πε τονε τραγούδι». Γιατί το λέω; Γιατί ένας ποιητής που μας έχουν πει στο σχολείο ότι μιλάει για πιο σκοτεινά πράγματα κάνει μια ρωγή και φωτίζεται όλο το δωμάτιο, και μάλιστα με απλές λέξεις και πολύ βαθιά συναισθήματα. Δεν φοβάται τις διαχρονικές αξίες της ζωής, που είναι η αγάπη, η φιλία, ο δάσκαλος, ο μαθητής, ο γονιός, το παιδί. Ορμώμενος απ' αυτό τον συνειρμό, θα πω ότι τόσο στα σχολεία όσο και στα ιδρύματα ή στα νοσοκομεία τα αντικείμενα που βλέπει κανείς γύρω είναι οι ίδιες, πάνω-κάτω, καρέκλες, στα ίδια

χρώματα, οι κουρτίνες, άλλα αντικείμενα που υπάρχουν στον χώρο. Έτσι, όταν το θέατρο επιχειρεί να ταξιδέψει σε αυτούς τους χώρους, σε τους πούμε δημόσιους, όπου χάνονται οι κάστες, η καταγωγή του καθενός, καταφέρνει με λίγα αντικείμενα, μικρών μεγεθών, και με πιο απλά κοστούμια να κάνει κάποιον που ζει σε αυτούς τους χώρους να έρθει σε έναν διάλογο πιο άνετα, ακριβώς επειδή δεν λαμβάνει πολλές πληροφορίες. Μεταφέρει μια αμεσότητα, μια οικειότητα, και είναι κάτι που φέρει και η γλώσσα του ηθοποιού-κλόουν, δηλαδή να μπορεί να λειτουργήσει με πενιχρά μέσα, να αναδείξει τις δυνατότητες ενός απλού αντικειμένου μέσα από την πολλαπλή του χρήση.

Σ.Κ.: Άρα στην πραγματικότητα η ενεργοποίηση των ικανοτήτων των ηθοποιών και της φαντασίας. Και το γεγονός ότι πλέον δεν υπάρχει η διάσπαση σε επιμέρους συνθετικά στοιχεία, αλλά η στόχευση, η επικοινωνία του θεατή με τον ηθοποιό σε πολύ πιο κοντινές αποστάσεις, μια πιο άμεση διαπραγμάτευση στα θέματα αυτά. Αυτό είναι το ασκητικό στοιχείο με το οποίο πρέπει κανείς να ζήσει, μετατρέποντάς το μάλιστα σε όπλο.

Σ.Α.: Νομίζω ότι ταιριάζει και με το έργο, δηλαδή ένας τεχνίτης, ένας τσαγκάρης, για παράδειγμα, έχει στο χέρι πέντε αντικείμενα-εργαλεία για να δουλέψει για μέρες ολόκληρες. Υπάρχουν διαστήματα που προβάει για να δουλέψει το παπούτσι με αυτά τα πέντε εργαλεία, και είναι ενδιαφέρον αυτό. Είναι ένα όπλο, όντως, μια καλή τρικλοποδιά στον εαυτό για να πεις δεν έχω τα εκατό τώρα, αλλά θα το κάνω με ό,τι έχω στη διάθεσή μου, γιατί μπορεί να είναι και πιο ωραίο.

* Αποσπάσματα από τη συζήτηση ΘΟΚ Talk που πραγματοποιήθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 2023 στο Θέατρο Αποθήκες ΘΟΚ. Διατηρήθηκε σε έναν βαθμό η προφορικότητα του λόγου.

Ο γλάρος Ιωνάθαν Λίβινγκστον

Στέλιος Πισής

Φωτογραφία: Γιώργος Χαράλαμπος

**Η προσωπικότητα του γλάρου Ιωνάθαν
είναι τέτοια, που δεν θα μπορούσε
να μη με εμπνεύσει!**

Έπειτα από πρόταση του σκηνοθέτη Στέλιου Ανδρονίκου να γράψω τη μουσική για το έργο *Ο γλάρος Ιωνάθαν Λίβινγκστον*, χωρίς δεύτερη σκέψη είπα το «ναι», έχοντας τη σιγουριά ότι θα είναι μια προσεγμένη και αξιόλογη δουλειά.

Ξεκίνησα να γράφω τη μουσική στα μέσα Δεκεμβρίου 2022, εμπνεόμενος αρχικά από το βιβλίο, τη γνωστή νουβέλα του Ρίτσαρντ Μπαχ, την οποία είχα διαβάσει στα εφηβικά μου χρόνια. Άρχισα να τη μελετώ ξανά και ξανά με νέα, καλλιτεχνική ματιά, και δεν άργησαν να γεννηθούν τα πρώτα μουσικά κομμάτια, προτού ακόμα ο Στέλιος διασκευάσει το κείμενο και διαμορφωθεί το τελικό σενάριο. «Το βαλς των γλάρων» ήταν η πρώτη μουσική μου έμπνευση. Η προσωπικότητα του γλάρου Ιωνάθαν είναι τέτοια, που δεν θα μπορούσε να μη με εμπνεύσει!

Ήμασταν σε καθημερινή επικοινωνία με τον σκηνοθέτη και αργότερα με τη βοηθό του και κινησιολόγο της παράστασης, την ηθοποιό Καλλιόπη Σίμου. Στην πορεία άρχισα να παρακολουθώ αποσπάσματα από τις δοκιμές του έργου· ο ενθουσιασμός όλων των συντελεστών, σε συνδυασμό με το τεράστιο ταλέντο τους, μου χάριζε συνεχώς καινούργιες εμπνεύσεις.

Και ξαφνικά ένα απόγευμα γεννήθηκε στο μυαλό μου το τραγούδι του γλάρου Ιωνάθαν, του οποίου τους στίχους και τη μουσική έγραψα μέσα σε λίγα λεπτά. Κανείς δεν μου το ζήτησε· ήταν μια ξαφνική έμπνευση που έφερε και εμένα και τον σκηνοθέτη και τους ηθοποιούς Ανδρέα Μακρή και Πέννυ Φοινίρη πιο κοντά στον χαρακτήρα του Ιωνάθαν. Έγινε κατευθείαν κομμάτι της παράστασης και το τραγουδούν ζωντανά, επί σκηνής, οι ίδιοι οι ηθοποιοί. Όλοι οι συντελεστές αγάλισαν τη μουσική μου και εμένα με πολλή αγάπη. Γίναμε όλοι, μαζί μας και η σκηνογράφος και ενδυματολόγος Τζούλια Γεωργιάδου, οι τεχνικοί και οι βοηθοί, μια δυνατή ομάδα, και ο καθένας μας πρόσφερε ό,τι καλύτερο μπορούσε για να ανεβεί με επιτυχία η παράσταση και να αγγίξει τις ψυχές των θεατών.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στον ΘΟΚ που μας εμπιστεύτηκε.

ΘΕΑΤΡΟ ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Δράσεις 2022-2023: «Νέ@ σε έρημο νησί»

Το κείμενο της παράστασης είναι αποτέλεσμα του πολύμηνου θεατρικού εργαστηρίου «Δημιουργώντας μια παράσταση», που διεξάγεται κάθε Σάββατο στο Θέατρο Αποθήκες ΘΟΚ. Η τελική του μορφή διαμορφώθηκε μέσα από τους αυτοσχεδιασμούς και τις προσωπικές εξομολογήσεις των παιδιών που συμμετέχουν σε αυτό, από συνεντεύξεις με άτομα που μοιράστηκαν εμπειρίες και βιώματα από την επαφή τους με τον κόσμο των εξαρτήσεων, καθώς και από επιστημονικά άρθρα, έρευνες και λογοτεχνικά κείμενα.

1. Τι είναι το εργαστήριο για σένα;
2. Είναι η πρώτη χρονιά σου στο εργαστήριο; Ποιες είναι οι εντυπώσεις σου και τι έχεις αποκομίσει όλον αυτό τον καιρό;
3. Ποιες είναι οι θεματικές του φετινού εργαστηρίου και πώς έχετε δουλέψει ως τώρα;

Οι παραστάσεις θα πραγματοποιηθούν την Παρασκευή 22 και το Σάββατο 23 Απριλίου 2023 και θα είναι ανοιχτές στο κοινό.

36

3. Φέτος έχουμε ασχοληθεί πολύ με το θέμα των εξαρτήσεων, μιας και είναι η θεματική ενότητα της παράστασής μας. Δουλέψαμε αρχικά με το να κάνουμε μια προσωπική ενδοσκόπηση σε ό,τι αφορά τις δικές μας προσωπικές συνήθειες που έχουν εθιστικό χαρακτήρα. Έπειτα επεκταθήκαμε στο κοντινό μας περιβάλλον για να εντοπίσουμε τις κοινές ενέργειες και συνήθειες των εθισμένων. Εγώ προσωπικά εστίασα στους καπνιστές του σχολείου μου και, μέσω αυτής της έρευνας, κατάλαβα πως είχαν αρκετά κοινά τα οποία τους ενέτασσαν σε μια ομάδα. Επίσης, είχαμε την ευκαιρία να ακούσουμε μαρτυρίες από πρώην εθισμένους ή από ανθρώπους που είχαν εθισμένους στο κοντινό τους περιβάλλον, γεγονός που μας βοήθησε να έχουμε μια ολοκληρωμένη εικόνα για το θέμα, προτού αρχίσουμε να δουλεύουμε με το κείμενο.

Είναι η δεύτερη μου χρονιά σε αυτό το εργαστήριο και μπορώ να πω πως οι Αποθήκες πλέον δεν είναι απλώς ένα εργαστήριο, είναι οικογένεια. Νιώθω ασφαλής εδώ. Νιώθω πως κανένας δεν θα με κρίνει, και αυτό έχει συμβάλει στη διαμόρφωση του χαρακτήρα μου, αλλά και του χαρακτήρα των άλλων παιδιών στην ομάδα. Θα είμαι παντοτινά ευγνώμων στον ΘΟΚ για αυτή την ευκαιρία που δίνει στους νέους να εκφραστούν, να μοιραστούν τις ανησυχίες τους, να χτίσουν φιλίες και να νιώσουν ότι κάποιος τους ακούει.

Άννα-Χριστίνα Γκρόζα

1. Το εργαστήριο του Σαββάτου για μένα είναι μια απόδραση από αυτό τον άθλιο κόσμο στον οποίο ζούμε.
2. Από το εργαστήριο έχω αποκομίσει θετική ενέργεια και τι σημαίνει πραγματικά η ομάδα.

Νάγια Ιωσήφ

ΠΟΛΥΜΗΝΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΦΗΒΩΝ

«ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝΤΑΣ ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ»

rat park - μια devised παράσταση με θέμα τις εξαρτήσεις

1. Το σαββατιάτικο εργαστήριο για μένα είναι αυτό που κάνει τις κουραστικές μέρες του σχολείου να κυλάνε γρήγορα, περιμένοντας να έρθει το Σάββατο. Περιμένω, λοιπόν, με μεγάλη περιέργεια και ενθουσιασμό να δω πώς θα στήσουμε τις καινούργιες μας σκηνές, τι χορογραφίες θα κάνουμε, αλλά και να συναντηθώ με τους φίλους μου, διότι οι φιλίες που κάναμε στις Αποθήκες είναι πραγματικά μοναδικές!

2. Είναι η δεύτερή μου χρονιά στο εργαστήριο. Πέρσι που πήγα για πρώτη φορά ήταν λες και μπήκα σε έναν νέο κόσμο. Το αγάπησα! Ειλικρινά, δεν μπορώ να περιγράψω με λέξεις τι έχω αποκομίσει από αυτό. Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι πραγματικά μέσα από το εργαστήριο των Αποθηκών έχω διευρύνει τους ορίζοντές μου. Με έμαθε να εκφράζομαι και να έχω περισσότερη αυτοπεποίθηση. Να μη φοβάμαι να μιλήσω μπροστά σε κόσμο. Μέσα στο εργαστήριο όλοι μας μοιραστήκαμε πράγματα που δεν τα είχαμε ξαναπει ποτέ. Ίσως γι' αυτό να είμαστε τόσο ενωμένοι.

3. Στο εργαστήριο ασχολούμαστε με πολύ ωραία θέματα. Φέτος έχουμε μελετήσει τους εθισμούς και τις εξαρτήσεις μέσα από θεατρικά παιχνίδια, αλλά και μιλώντας με άτομα που είτε τα ίδια είτε κάποιο κοντινό τους πρόσωπο υπέφερε/υποφέρει από έναν εθισμό/εξάρτηση. Για εμάς, ήταν πολύ σημαντικές οι συναντήσεις που κάναμε με αυτούς τους ανθρώπους, διότι, μετά από πολλά χρόνια που ακούγαμε τις λέξεις εθισμός και εξάρτηση στην καθημερινότητά μας και στο σχολείο, καταλάβαμε επιτέλους τι ακριβώς σημαίνουν, καθώς και ότι ο καθένας μπορεί να υποφέρει από κάτι τέτοιο.

Διαμάντω-Ηλέκτρα Κωνσταντίνου

1. Το σαββατιάτικο εργαστήριο για μένα είναι ένας χώρος όπου μπορώ να κάνω ένα διάλειμμα από τα μαθήματα και τα προβλήματά μου. Είναι όντως σαν ένα «έρημο νησί» όπου το θέατρο κυριαρχεί και το σχολείο δεν υπάρχει. Επίσης, είναι ένας χώρος που με κάνει να νιώθω δημιουργική και με μαθαίνει πολλά πράγματα.

2. Όχι, δεν είναι πρώτη μου χρονιά! Η πρώτη μου φορά στο εργαστήριο ήταν στο καλοκαιρινό εργαστήριο των Αποθηκών το 2021 και ομολογώ πως ήταν έρωτας από την πρώτη ματιά! Από αυτό το εργαστήριο έχω μάθει και έχω αποκομίσει πολλά: γνώσεις για το θέατρο, φιλίες, ομαδικότητα, αυτοπεποίθηση, δημιουργικότητα, εμπειρίες.

3. Η θεματική του εργαστηρίου είναι οι διάφοροι εθισμοί. Στην αρχή προσπαθήσαμε να την προσεγγίσουμε μέσα από brainstorming, debates και έρευνα, για να έχουμε μια ολοκληρωμένη εικόνα. Πήραμε συνέντευξη από εθισμένους, πρώην εθισμένους και άτομα που ήταν στο περιβάλλον τους, κάτι που βρήκα πολύ ενδιαφέρον, γιατί με έκανε να αναρωτηθώ για πράγματα που δεν σκεφτόμουν ποτέ.

Ελλάπολις Κωνσταντίνου

1. Για μένα, το σαββατιάτικο εργαστήριο των Αποθηκών είναι ένα από τα λίγα μέρη όπου μπορώ να είμαι ο εαυτός μου. Περιμένω κάθε εβδομάδα να έρθει το Σάββατο. Πότε δεν βαρέθηκα τις Αποθήκες. Έρχομαι στις Αποθήκες από τον πρώτο χρόνο λειτουργίας τους και, πραγματικά, αυτά τα τέσσερα χρόνια έχουν κάνει τη ζωή μου πολύ καλύτερη. Στις Αποθήκες βρήκα ανθρώπους που με εμπνέουν, που με καταλαβαίνουν και με ωθούν να κυνηγήσω τα όνειρά μου. Με έκαναν να αγαπήσω το θέατρο και μου έδωσαν ευκαιρίες να εργαστώ γι' αυτό. Θεωρώ πως οι Αποθήκες ήταν ίσως το καλύτερο πρότζεκτ που έκανε ποτέ ο ΘΟΚ, καθώς οι έφηβοι χρειάζονται ένα μέρος για να ασχολούνται με το θέατρο.

Ερνέστος Κωνσταντίνου

37

1. Είναι σαν μια πόρτα όπως βλέπαμε στα καρτούν: ανοίγοντάς την, παύει να με απασχολεί το οτιδήποτε και κάνω αυτό που αγαπάω μαζί με τους πιο καλούς ανθρώπους. Ζω το όνειρο της παιδικής μου ηλικίας. Είναι σαν ένα σχολείο, μόνο που νιώθω ότι μαθαίνω πραγματικά ουσιαστικά πράγματα.

2. Είναι η δεύτερή μου χρονιά. Το εργαστήριο πλέον λειτουργεί ως οξυγόνο – το χρειάζομαι για να ζήσω! Το πιο σημαντικό για μένα είναι ότι κάθε Σάββατο προσπαθώ να βγω όλο και περισσότερο από το comfort zone μου. Έμαθα να λειτουργώ πιο ομαδικά!

3. Φέτος ασχολούμαστε με τον εθισμό και τις εξαρτήσεις, κάτι πολύ επίκαιρο και ενδιαφέρον. Συλλέξαμε μαρτυρίες από άτομα τα οποία είχαν κάποιου είδους εξάρτηση, κάναμε αυτοσχεδιασμούς, παρουσιάσαμε ιδέες και μοιραστήκαμε από τι είμαστε εξαρτημένοι εμείς οι ίδιοι.

Ζέτα Λαδοπούλου

1. Το εργαστήριό μας είναι τρεις ώρες διασκέδασης και απελευθέρωσης. Το καλύτερο απ' όλα είναι πως δεν μας περιορίζουν οι «δάσκαλοί» μας, ο Γιάννης και η Ειρήνη. Αντιθέτως, μας ακούν πραγματικά και μέσω του θεάτρου μάς αφήνουν να διατηρήσουμε τη δική μας προσωπικότητα! Έτσι χιζούμε, ο καθένας με τον χαρακτήρα του, μια ξεχωριστή ομάδα.

2. Δεν είναι η πρώτη φορά που συμμετέχω σε εργαστήριο των Αποθηκών. Είχα έρθει και σε άλλα τρία, αλλά είναι η πρώτη μου φορά στο ολόχρονο. Αυτό που με εντυπωσιάζει είναι το εξής: κατάλαβα ότι μέσα από το θέατρο μπορούν να μεταφερθούν σημαντικά μηνύματα ζωής με έναν μοναδικό τρόπο. Επίσης, ότι τα μέλη μιας ομάδας συνδέονται τόσο πολύ μεταξύ τους και ότι προσπαθούν όλοι μαζί για τον στόχο τους, που είναι η παράσταση. Και αυτό είναι κάτι θαυμάσιο!

3. Φέτος ασχολούμαστε με τους εθισμούς – ένα πολυσυζητημένο και παρεξηγημένο θέμα που θέλουμε να γίνει αποδεκτό από την κοινωνία. Έχουμε πάρει συνεντεύξεις από πρώην εξαρτημένους ή από άτομα που είχαν ή έχουν κάποιο εξαρτημένο άτομο στο κοντινό τους περιβάλλον, και ακούσαμε τη δική τους ιστορία. Από τις ιστορίες και από άλλα πολλά, έχουμε καταλήξει σε μηνύματα που θέλουμε να μεταφερθούν στο κοινό.

Μαλβίνα Νικολαΐδου

1. Το σαββατιάτικο εργαστήριο των Αποθηκών είναι σαν όαση μέσα στην εβδομάδα. Κάθε φορά που πατάω το πόδι μου εκεί, ξεχνάω όλα τα προβλήματά μου.

2. Από την πρώτη μέρα στις Αποθήκες, κάθε άτομο ξεχωριστά με έκανε να νιώθω οικεία και να αισθάνομαι μέλος μιας οικογένειας. Όλον αυτό τον καιρό, εκτός από μαθήματα θεάτρου, ο Γιάννης και η Ειρήνη μου δίδαξαν πράγματα που κανένα σχολείο και εκπαιδευτικό σύστημα δεν κατάφεραν ποτέ να μας διδάξουν.

Ιωάννα Νικολάου

1. Το σαββατιάτικο εργαστήριό μου δίνει τη δυνατότητα να δουλέψω με άτομα που έχουν διαφορετικό υπόβαθρο από μένα. Επίσης, μου πρόσφερε γνωριμίες με επαγγελματίες του χορού, με τον οποίο θέλω να ασχοληθώ επαγγελματικά. Είναι μια ευκαιρία για μάθηση και αλληλεπίδραση.

2. Είναι η πρώτη χρονιά μου σε αυτό το εργαστήριο. Έμαθα περισσότερα για τους εθισμούς και τι μπορεί να προκαλέσουν στον άνθρωπο. Επιπλέον, δουλεύοντας με άλλα άτομα, ανέπτυξα δεξιότητες και αποκόμισα γνώσεις σε σχέση τόσο με το θέατρο, όσο και με την αξία της συνεργασίας.

3. Φέτος δουλέψαμε με το θέμα των εθισμών. Κάθε μέλος της ομάδας βρήκε εικόνες, μουσική ή κείμενα που σχετίζονται με τις εξαρτήσεις και τον εθισμό. Επιπρόσθετα, πήραμε συνεντεύξεις από άτομα που έχουν εμπειρίες με τον εθισμό. Σαν ομάδα, φτιάξαμε μια λίστα με όλους τους εθισμούς που μπορούσαμε να σκεφτούμε, και αυτό μας βοήθησε να καταλάβουμε σε βαθύτερο επίπεδο το θέμα και το ύψος της φετινής παράστασης, που είναι devised.

Γιώργος Σπανέας

1. Για μένα, το εργαστήριο είναι από τα λίγα μέρη όπου νιώθω εκατό τοις εκατό εγώ. Το Σάββατο είναι με διαφορά η πιο ωραία μέρα της εβδομάδας, και απλώς περιμένω τη στιγμή που θα έρθω στο εργαστήριο και θα δω τους φίλους μου, τους οποίους πλέον θεωρώ οικογένεια.

2. Βασικά, το εργαστήριο για μένα λειτουργεί ως ψυχοθεραπεία. Έχω πολύ περισσότερη αυτοπεποίθηση απ' ό,τι είχα πριν έρθω, και με έχει κάνει να μην ντρέπομαι να μιλήσω. Με κάνει να νιώθω ότι υπάρχει κάποιος που θα μ' ακούσει χωρίς να με κρίνει.

Ιωάννα Χατζηλαζάρου

1. Το σαββατιάτικο εργαστήριο είναι πολλά πράγματα για μένα. Είναι η μέρα «αποσυμπίεσης» από την εβδομάδα. Είναι ασφάλεια, είναι έκφραση, είναι αγάπη, είναι φιλία, τέχνη, οικογένεια, ευτυχία, ψυχοθεραπεία.

2. Φέτος είναι η τέταρτη χρονιά μου στην οικογένεια των Αποθηκών και του σαββατιάτικου εργαστηρίου, αλλά η εμπειρία κάθε χρονιά είναι διαφορετική, ξεχωριστή, ανεξίτηλη. Το εργαστήριο αυτό είναι εμπειρία ζωής, όπως και όλα τα εργαστήρια των Δράσεων «Νέ@ σε έρημο νησί». Από το εργαστήριο του Σαββάτου κρατώ την αγάπη που μας δείχνουν ο Γιάννης, η Ειρήνη και η Ελένη, τις γνωριμίες με καταξιωμένους ανθρώπους του χώρου των τεχνών, την αλληλοστήριξη, τις φίλιες που έχω δημιουργήσει με όλα τα παιδιά του εργαστηρίου, την ομαδικότητα που χρειάζεται για να επιτευχθεί μια παράσταση. Κρατώ με πολλή αγάπη την κάθε στιγμή.

3. Κύριες θεματικές φέτος είναι οι εξαρτήσεις και ο εθισμός, δύο έννοιες που απασχολούν σοβαρά εμάς τους εφήβους και τον περίγυρό μας. Στο πλαίσιο αυτών των θεματικών, βρεθήκαμε στη θέση του εξομολογούμενου, του ερευνητή, αλλά και του συνεντευξιαστή, παίρνοντας συνεντεύξεις από άτομα τα οποία είναι ή υπήρξαν εθισμένα, αλλά και από κοντινά τους πρόσωπα.

Αναστασία Χριστοδουλάκη

1. Το σαββατιάτικο εργαστήριο για μένα είναι οι ώρες που θα πάω ξέροντας από πριν ότι θα περάσω υπέροχα, χωρίς βαρεμάρα και χωρίς να κοιτάζω το ρολόι μου. Εκτός από τα γέλια και τα αστεία μας, θα αποκομίσω σημαντικές τεχνικές για το πώς θα εκφραστώ και θα παρουσιάσω τον εαυτό μου καλύτερα πάνω στη σκηνή.

Είναι η πρώτη μου χρονιά στο εργαστήριο και, ειλικρινά, απορώ με τον εαυτό μου γιατί δεν ξεκίνησα νωρίτερα. Έχοντας συμμετάσχει και σε άλλα εργαστήρια, για αυτό των Αποθηκών του ΘΟΚ έχω να πω τα καλύτερα, αφού η Ειρήνη και ο Γιάννης δίνουν τον καλύτερό τους εαυτό για να βγει μια αξιοπρεπής παράσταση. Αυτό που με εντυπωσίασε στις Αποθήκες είναι το πόσο ενωμένη και αγαπημένη είναι η ομάδα και πόσο οργανωμένα δουλεύουμε, χωρίς να υπάρχει πίεση και άγχος.

2. Αυτό που αποκόμισα όλον αυτό τον καιρό είναι ότι, εάν δεν δουλέψεις σαν ομάδα, καμία παράσταση δεν θεωρείται επιτυχημένη.

Ελίνα Χρυσάνθου

ΑΥΤΟΣ Ο ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΠΟΥ ΒΛΕΠΕΙΣ, ΕΣΩΣΤΡΕΦΗΣ, ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ, ΣΤΗΝ ΤΡΙΧΑ ΠΑΝΤΟΤΕ ΝΤΥΜΕΝΟΣ, ΠΟΙΟΣ ΝΑ ΄ΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΥΤΟΣ;

Φωτογραφία: Χρίστος Θεοδωρίδης

Ο γύρος του κόσμου σε 80 ημέρες

από
20 Νοεμβρίου
2022

του Ιούλιου Βερν

Η ιστορία ξεκινά όταν ο Βρετανός ευγενής Φιλέας Φογκ και ο Γάλλος Ζαν Πασπαρτού, που μπαίνει στην υπηρεσία του, αποφασίζουν να κάνουν τον γύρο του κόσμου σε 80 ημέρες για να κερδίσουν ένα στοίχημα.

Σε μια διαδρομή-παιχνίδι με τον χρόνο, διασχίζουν χώρες, χρησιμοποιούν κάθε μέσο που βρίσκουν στη διάθεσή τους, συναντώνται με πολιτισμούς από την Ανατολή ως τη Δύση, ξεπερνούν εμπόδια και προβλήματα, σε μια αγωνιώδη προσπάθεια να κερδίσουν το δύσκολο στοίχημα και να δικαιώσουν την τολμηρή απόφασή τους. Κάθε σταθμός είναι μια συναρπαστική εμπειρία, πότε ριψοκίνδυνη, πότε απογοητευτική, όμως πάντοτε αποκαλυπτική.

Ένα από τα πλέον αγαπημένα και περιπετειώδη αναγνώσματα της παιδικής ηλικίας, το μυθιστόρημα του Γάλλου συγγραφέα Ιούλιου Βερν φωτίζει μια πλούσια ιστορία εξερεύνησης των ορίων του ανθρώπου, που αγγίζει μικρούς και μεγάλους αναγνώστες.

Το μυθιστόρημα παρουσιάζεται σε θεατρική διασκευή της Άνδρας Θεοδότου και σκηνοθεσία του Μάριου Κακουλλί. Μια ομάδα ταλαντούχων συνεργατών ζωντανεύει την περιπέτεια του Φιλέα Φογκ, ως ένα ταξίδι γνωριμίας με την πολυπολιτισμικότητα, τη διαφορετικότητα και την ομορφιά του κόσμου.

Διασκευή: Άνδρας Θεοδότου, Σκηνοθεσία: Μάριος Κακουλλίς, Σκηνικά: Έλενα Τερέπεη, Κοστούμια: Ρέα Ολυμπίου, Μουσική-Μουσική διδασκαλία: Χρυσή Ανδρέου, Χορογραφία-Κίνηση: Φώτης Νικολάου, Στίχοι: Σταύρος Σταύρου, Ειδικές κατασκευές: Ανδριανή Ρουσογένους, Σχεδιασμός φωτισμών: Γεώργιος Κουκουμάς, Βοηθός σκηνοθέτη: Αλίκη Αχνιώτου, Στούντιο-Ενορχήστρωση: Μάριος Χατζίκος

Παίζουν: Χρυσή Ανδρέου, Δημήτρης Αντωνίου, Γρηγόρης Γεωργίου, Έλενα Καλλινίκου, Αντρέας Κουτσόφτας, Πάνος Μακρής, Άντρεα Μαύρου, Πολυξένη Σάββα, Άννη Χούρη

Παραστάσεις

Λευκωσία: Κεντρική Σκηνή Αίθουσα Εύης Γαβριλίδης (και για σχολεία)

Ο γύρος του κόσμου σε 80 ημέρες

Σταύρος Σταύρου

Φωτογραφία: Ντέμης Σιρανίδης

Σε αντίθεση με τους στίχους για τη δισκογραφία, η «παλέτα» αυτή είναι τεράστια όταν έχεις να κάνεις με το θέατρο για παιδιά. Αυτό κάνει τη δημιουργική διαδικασία πολύ διασκεδαστική και την απολαμβάνω πάντα.

Έχοντας επιμεληθεί σικουργικά αρκετές παραστάσεις θεάτρου για παιδιά, τι αποτελεί σταθερή πρόκληση για εσάς;

Η κάθε παράσταση για την οποία υπογράφω τους στίχους είναι και μια καινούργια πρόκληση, με την έννοια ότι καλούμαι να μπω στον κόσμο της παράστασης και να βρω τις λέξεις που ταιριάζουν στον κόσμο αυτό. Το στοίχημα που βάζω πάντοτε με τον εαυτό μου είναι να καταφέρω το κάθε τραγούδι να εξυπηρετεί πρώτα και κύρια την παράσταση. Κάπως έτσι δημιουργώ τη δική μου «παλέτα», μέσα από την οποία επιλέγω τις σκέψεις των ηρώων, που έρχονται στη συνέχεια να ντύσουν τις διάφορες σκηνές. Σε αντίθεση με τους στίχους για τη δισκογραφία, η «παλέτα» αυτή είναι τεράστια όταν έχεις να κάνεις με το θέατρο για παιδιά. Αυτό κάνει τη δημιουργική διαδικασία πολύ διασκεδαστική και την απολαμβάνω πάντα.

Υπάρχει κάποια συνταγή την οποία υιοθετείτε όταν γράφετε στίχους για θεατρικές παραστάσεις που απευθύνονται και σε παιδιά; Πώς συνομιλούν οι στίχοι των τραγουδιών με το υπόλοιπο δραματουργικό υλικό;

Το κείμενο είναι πάντα ο πιο καλός μου σύμμαχος όταν γράφω στίχους για θεατρικές παραστάσεις. Αυτό με κατευθύνει, αυτό μου φωτίζει όλα εκείνα που πρέπει να ειπωθούν πιο δυνατά. Πολύ εύκολα ένας σικουργός ή ένας συνθέτης μπορεί να πέσει στην παγίδα του να αντιμετωπίσει τα τραγούδια ως κάτι ανεξάρτητο από το υπόλοιπο έργο. Η ουσία, όμως, στο θεατρικό τραγούδι είναι να ειπωθούν μέσα από τους στίχους όλα εκείνα που οι ήρωες διστάζουν ή δεν μπορούν να πουν μέσα από το κείμενο. Στον *Γύρο του κόσμου* δοκιμάσαμε, επίσης, αυτό που εγώ ονομάζω «τραγουδιστική αφήγηση», το οποίο θεωρώ ότι ταίριαζε στο ύφος και στη δομή της παράστασης. Είναι συναρπαστικό το πώς το τραγούδι μπορεί να λειτουργήσει με τόσο πολλούς και τόσο διαφορετικούς τρόπους μέσα στον θεατρικό χώρο.

Συνεργαστήκατε πρώτη φορά, στο πλαίσιο μιας παράστασης, με τη μουσικό Χρυσή Ανδρέου. Πώς εξελίχθηκε αυτή η συνεργασία;

Για την ακρίβεια, αυτή ήταν η δεύτερη φορά που συνεργάστηκα με τη Χρυσή. Η πρώτη ήταν στον *Μολυβένιο*, μια παράσταση που σκηνοθέτησε η ίδια για το Θέατρο Δέντρο. Η Χρυσή ήταν δική μου πρόταση προς τον Μάριο Κακουλλή, ο οποίος την αγκάλιασε από την πρώτη στιγμή. Νομίζω πως το αποτέλεσμα μας δικαίωσε πλήρως! Η δημιουργική διαδικασία ήταν πολύ ιδιαίτερη, καθώς δοκιμάζαμε συνεχώς πράγματα και κρατούσαμε τελικά όσα μας ταίριαζαν. Οι μουσικές της Χρυσής στον *Γύρο του κόσμου* καταφέρνουν με έναν απόλυτα εύστοχο τρόπο να παρασέρνουν τον θεατή σε ένα ταξίδι σε κάθε γωνιά του κόσμου. Χάρηκα, επίσης, που μας δόθηκε η ευκαιρία να πειραματιστούμε με ήχους που δεν είναι και τόσο συχνοί στο θέατρο για παιδιά στην Κύπρο. Κρατώ πολύ όμορφες στιγμές από τη συνεργασία αυτή και εύχομαι να επαναληφθεί σύντομα.

Theatre in Palm Digital residency

Διαδικτυακή συμμετοχή
δώδεκα χωρών, με πέντε ανερχόμενους
καλλιτέχνες και έναν μέντορα από κάθε χώρα.
Η φιλοξενία καθοδηγείται από το Πανεπιστήμιο Τούρκου
της Φινλανδίας.

Από πλευράς ΘΟΚ συμμετείχαν οι Νεφέλη Κεντώνη, Ραφαέλλα
Νεοφύτου, Σοφία Μαυρομικάλη, Μαρία Πισιήλη, Syeda Farwah
Rizvi. Μέντορας η Μαρίνα Μακρή και επιβλέπουσα-συντονίστρια
προγράμματος η Μαρίνα Μαλένη.

[Στο πλαίσιο των δράσεων του προγράμματος Theatre in Palm,
μια πλατφόρμα για την υποστήριξη της συνεργασίας μεταξύ
των ανερχόμενων καλλιτεχνών, που συγχρηματοδοτείται
από την Ευρωπαϊκή Ένωση.]

6-10 Φεβρουαρίου 2023

Σε ένα residency project, όπου καλείται κανείς να διαμείνει σε έναν χώρο με στόχο να παραγάγει ένα καλλιτεχνικό αποτέλεσμα, το συγκεκριμένο πρότζεκτ είχε την εξής ιδιαιτερότητα: το διαδίκτυο. Ένας τόπος άτοπος, που δεν υπακούει στις αρχές του χώρου, αναρχικός. Παρ' όλα αυτά, έχει πλέον εγκαθιδρυθεί ως «ο χώρος». Τα τελευταία δύο χρόνια εξοικειωθήκαμε σε μεγάλο βαθμό με τις πλατφόρμες επικοινωνίας (Zoom κ.ά.), δεν παύει όμως να μου προκαλεί μεγάλη στεναχώρια αυτό το γεγονός. Όχι ψυχολογικά, αλλά ψυχογεωγραφικά. Είναι στενά-χωρα. Ένας στενός χώρος, όπως ένα στενό μυαλό, προκαλεί δυσφορία, γιατί λείπει η κίνηση, η ροή – για παράδειγμα, όταν παγώνουν οι οθόνες, όταν δεν έχει ήχο, και όλα τα συναφή που όλοι ζήσαμε και ξέρουμε. Αποκόπεται η ροή. Παγώνει. Ευτυχώς, στην προκειμένη περίπτωση διαψεύστηκα, και μου αρέσει όταν συμβαίνει αυτό, γιατί αυτές οι στιγμές της δυσφορίας ήταν οι πιο εποικοδομητικές. Γνωριστήκαμε με άτομα από δώδεκα διαφορετικές χώρες, συνεταιριστήκαμε με την Ιρλανδία και αναγκαστήκαμε να δημιουργήσουμε γέφυρες επικοινωνίας για να καταλήξουμε σε ένα τελικό αποτέλεσμα. Τα οφέλη ήταν πολλά, αλλά αν πρέπει να κρατήσω κάτι, αυτό είναι η ένωση των μυαλών, που είχε ως αποτέλεσμα τη ροή, το παιχνίδι, τη χαρά. Στοιχεία άτοπα και αναρχικά, σαν το διαδίκτυο. Κρατώ επίσης την ετοιμότητα από κάθε μέλος της ομάδας να απορρίψει ή να θυσιάσει ιδέες προσωπικές για χάρη της ομάδας. Αυτό που θα ήθελα να εξερευνήσω περαιτέρω είναι η στάση της Αντιγόνης μπροστά στο καθήκον της, σε σχέση με τη στάση της Μαρίας, της αδελφής της Μάρθας, όπως περιγράφεται στο Ευαγγέλιο.

Μαρίνα Μακρή
Ηθοποιός
Μέντορας

46

Η εμπειρία μου στο πρώτο αυτό residency του Theatre in Palm ήταν σίγουρα ευχάριστη και συνάμα δημιουργική. Ως ανερχόμενη ηθοποιός, θεωρώ πως από την ευκαιρία που μου δόθηκε να συνεργαστώ με άτομα του χώρου και να δημιουργήσουμε μια όμορφη ομάδα, αλλά και να οδηγηθούμε σε ένα δημιουργικό αποτέλεσμα με το τελικό μας πρότζεκτ, μόνο θετικά θα μπορούσα να αποκομίσω. Ο καθένας με τις ιδέες του και τη μοναδικότητά του συνέβαλε στο ομαδικό πνεύμα. Μας περίμενε μια ενδιαφέρουσα και ποικίλη δουλειά με αυτό το πρότζεκτ. Λειτουργώντας σαν ομάδα (με το local team) αλλά και διαδραστικά με την ομάδα της Ιρλανδίας, πήγαμε το καλλιτεχνικό και ομαδικό πνεύμα ένα βήμα παραπέρα. Σαφώς, μέσα από τέτοια πρότζεκτ μαθαίνουμε, εξελισσόμαστε και βελτιωνόμαστε και σαν ομάδα αλλά και ατομικά. Δίνουμε αλλά και παίρνουμε πράγματα από τους άλλους συνέχεια. Το residency μας έδωσε έναν παραπάνω λόγο να είμαστε ανοικτοί σε αυτή τη ροή, σε αυτή την κίνηση. Η συνεργασία μου με άλλους δημιουργικούς και όμορφους ανθρώπους σίγουρα διέυρνε τις επικοινωνιακές μου δεξιότητες, καθώς είχαμε περιορισμένο χρόνο για να δουλέψουμε και να παραγάγουμε κάτι βασισμένο σε συγκεκριμένη θεματολογία. Η συνεργασία μας με την ομάδα της Ιρλανδίας μας έδωσε μια ικανοποιητική εικόνα της κουλτούρας τους, ανακαλύψαμε ομοιότητες μεταξύ των δύο πολιτισμών (Κύπρου-Ιρλανδίας), κάτι που και οι δύο ομάδες αξιοποιήσαμε για το τελικό μας πρότζεκτ. Το residency είναι βασικός πυλώνας για την εφαρμογή νέων προοπτικών και την επέκταση του δικτύου νέων καλλιτεχνών, ενώ παρέχει, αναμφισβήτητα, πρόσφορο έδαφος για προσωπική ανάπτυξη. Πιστεύω ακράδαντα ότι η ευκαιρία που μας δόθηκε να συνεργαστούμε με ομάδες του εξωτερικού μπορεί να φέρει ανερχόμενους καλλιτέχνες από όλη την Ευρώπη πιο κοντά και να ενισχύσει ακόμα περισσότερο αυτό που αγαπάμε να κάνουμε ως καλλιτέχνες και να γίνουμε ακόμα πιο παραγωγικοί, ακόμα πιο δημιουργικοί. Σε μεταγενέστερα residencies θα ήταν ενδεχομένως εποικοδομητικό να ασχοληθούμε με μείζονα θέματα της χώρας μας και της Ευρώπης, συνολικότερα, μέσα από την πολυμορφικότητα του θεάτρου, αλλά και της δομής του ίδιου του residency.

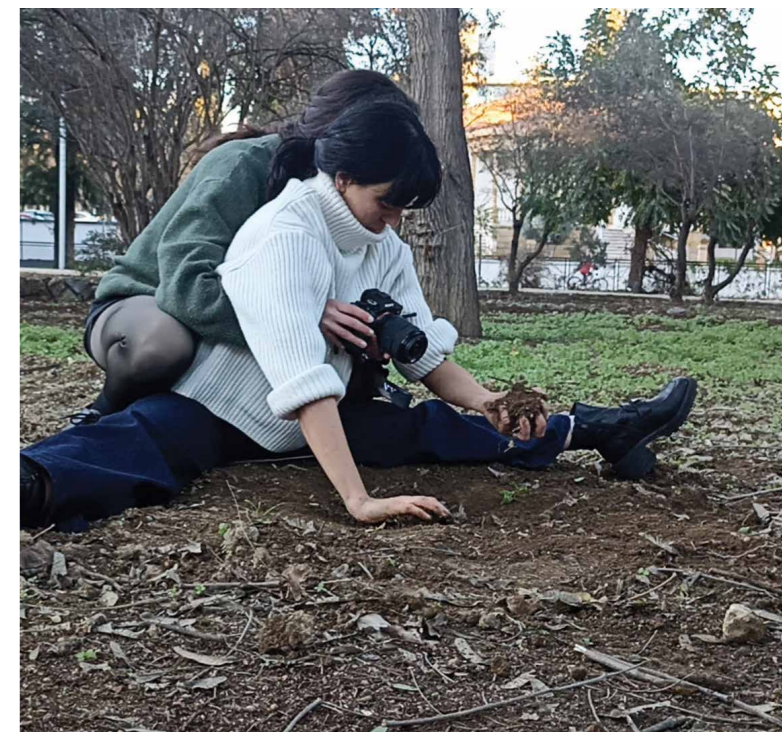
Ραφαέλλα Νεοφύτου
Ηθοποιός/Performer

Theatre in Palm Digital residency

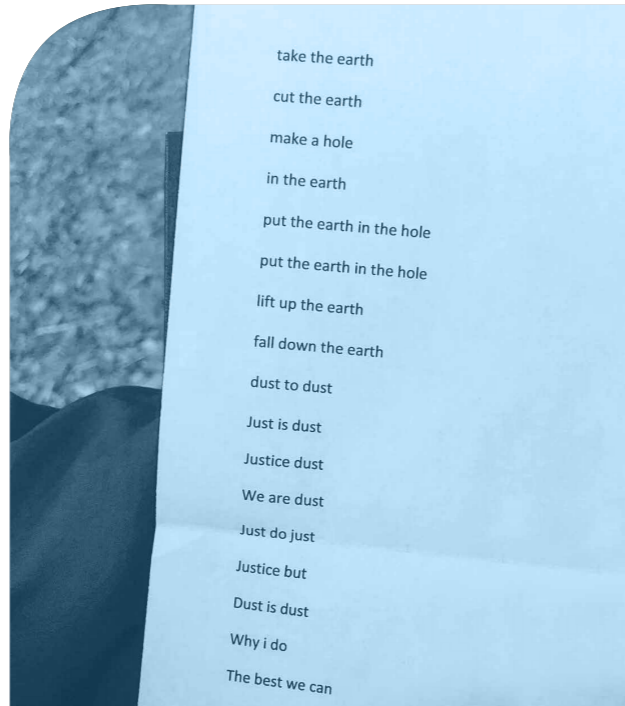
Μια πρωτόγνωρη εμπειρία για τους περισσότερους από εμάς, το digital residency του Theatre in Palm μας έδωσε τη δυνατότητα να εξερευνήσουμε τους διάφορους τρόπους με τους οποίους μπορεί να λειτουργήσει εξ αποστάσεως μια συνεργασία καλλιτεχνικού χαρακτήρα. Η φύση της πρωτοβουλίας αυτής, η ιδέα δηλαδή να καταφέρουμε να δημιουργήσουμε κάτι κοινό μαζί με καλλιτέχνες που βρίσκονται στο εξωτερικό, ευθυγραμμισμένη με τη ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας, είναι ενδεικτική του πώς θα μπορούσαν να λειτουργήσουν διεθνείς συνεργασίες στο προσεχές μέλλον. Σε μένα προσωπικά, η εμπειρία αυτή απέδειξε πως πράγματι η χρήση της τεχνολογίας έχει τη δύναμη να μηδενίσει την απόσταση και να δημιουργήσει προοπτική για νέες μορφές συνεργασίας. Μέσω της συγκεκριμένης εμπειρίας, έχω διαπιστώσει πως ένας περιορισμός μπορεί να γυρίσει πολύ εύκολα σε πλεονέκτημα. Οι περιορισμοί που προέκυψαν μέσα από τον διάλογο –στη δική μας περίπτωση, μεταξύ της ομάδας μας και του ζευγαριού μας, της Ιρλανδίας– ενεργοποίησαν τη σκέψη και τη φαντασία μας σε άλλο επίπεδο. Έμαθα να επιτρέπω σε καινούργιες ιδέες να προκύπτουν, χωρίς να κολλάω σε προηγούμενες, και να εμπιστεύομαι τη διαδικασία χωρίς ανησυχία για το τελικό αποτέλεσμα. Η επαφή με τις ιδέες και τη δουλειά νέων καλλιτεχνών από τόσα και τόσο διαφορετικά μέρη στον κόσμο έχει σίγουρα εμπλουτίσει το πνεύμα όλων μας. Μελλοντικά, θα ήθελα να δω εάν η συγκεκριμένη προσέγγιση θα μπορούσε να μας οδηγήσει σε ένα τελικό αποτέλεσμα πιο ολοκληρωμένο, το οποίο να μπορεί να παρουσιαστεί σε ευρύτερο κοινό.

Σοφία Μαυρομιχάλη
Σκηνογράφος/Ενδυματολόγος

Το πρώτο digital residency του Theatre in Palm μου άφησε ανάμεικτα συναισθήματα. Και αυτό γιατί ήταν μεν μια πολύ όμορφη, εποικοδομητική εμπειρία, αλλά ταυτόχρονα σύντομη σε διάρκεια – κράτησε μόλις μία εβδομάδα. Κατά τη διάρκειά του, η ομάδα μας είχε την ευκαιρία να συνεργαστεί με την ομάδα της Ιρλανδίας για τη δημιουργία μιας περφόρμανς. Έπειτα από μια περίοδο εγκλεισμού λόγω κορωνοϊού, όπου οι περισσότεροι καλλιτέχνες δεν είχαν τη δυνατότητα διά ζώσης εργασίας, το πρόγραμμα αυτό, λόγω της φύσης του, μας έδωσε εφόδια για δημιουργία παραστάσεων μέσα από διάφορες διαδικτυακές πλατφόρμες. Παράλληλα, είχαμε την ευκαιρία να χρησιμοποιήσουμε αντικείμενα και υλικά που βρίσκονταν στο περιβάλλον μας, ακόμα και από την ίδια τη φύση, στοιχείο πολύ βοηθητικό για ομάδες που κάνουν τα πρώτα τους βήματα και οι οποίες δεν έχουν προϋπολογισμό ή χώρους για να παρουσιάσουν τη δουλειά τους. Προσωπικά, νιώθω ευγνώμων για την εμπειρία αυτή, η οποία μου έδωσε έμπνευση και ερεθίσματα για την προσωπική μου ανέλιξη, αλλά και τη δυνατότητα σύμπραξης με διαφορετικούς ανθρώπους, κυρίως όσον αφορά την καλλιτεχνική τους ταυτότητα, με τους οποίους είναι πιθανό να συνεργαστούμε στο μέλλον. Θα ήθελα μέσα από το πρόγραμμα αυτό να εξερευνήσουμε περισσότερο, σε βάθος χρόνου, πώς αυτές οι μικρές παρουσιάσεις θα μπορούσαν να εξελιχθούν σε παραστάσεις οι οποίες ίσως παρουσιαστούν σε κοινό, διά ζώσης ή διαδικτυακά. Επίσης, θα είχε ενδιαφέρον αν ήταν δυνατόν να διατηρήσουν μια επικοινωνία ή και συνεργασία μεταξύ τους τα ζεύγη των ομάδων που δημιουργήθηκαν. Περιμένω με ανυπομονησία τις επόμενες ενέργειες του Theatre in Palm. Κλείνοντας, θα ήθελα να ευχαριστήσω την κυρία Μαρίνα Μαλένη, η οποία είχε την επίβλεψη του προγράμματος, τη μέντορα της ομάδας, Μαρίνα Μακρή, και τις Νεφέλη, Ραφαέλλα, Σοφία και Farwah, με τις οποίες μοιράστηκα την εμπειρία. Michael, Robert, Niameh, Ro, Jess και Féilim ευχαριστώ για την όμορφη συνεργασία.

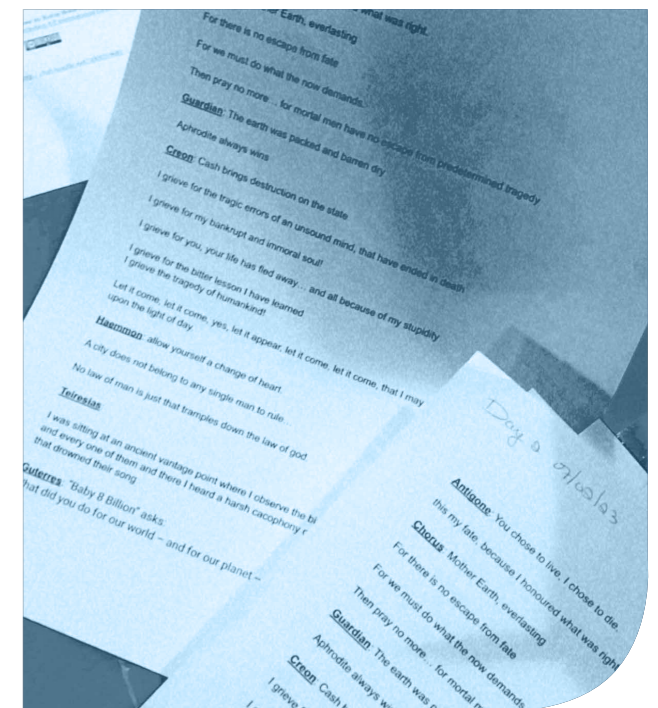
Μαρία Πισιήλη
Ηθοποιός/Performer

Theatre in Palm Digital residency

Η εμπειρία από τη συνεργασία μου με τις Κύπριες δημιουργούς στο πλαίσιο του προγράμματος Theatre In Palm ήταν πολύ αναζωογονητική. Και αυτό οφείλεται κυρίως στο στοιχείο της πρόκλησης που εμπειρείχε η διαδικασία του επινομένου θεάτρου, το οποίο έκανε το περιβάλλον εργασίας πραγματικά δημιουργικό. Επίσης, η τεχνολογική διάσταση του εγχειρήματος –οι εικονικές/ψηφιακές συνεργασίες– και ακολούθως οι τελικές παρουσιάσεις μάς αποκάλυψαν εξαιρετικά σημαντικές δυνατότητες, που είναι σίγουρο ότι θα ωφελήσουν και θα ανανεώσουν τις πρακτικές δημιουργίας παραστάσεων στο μέλλον. Νομίζω ότι η ομάδα της Κύπρου και της Ιρλανδίας αισθάνθηκε την ανάγκη να κάνει μια αυθεντική δήλωση σχετικά με τις προκλήσεις που μας δόθηκαν, την Αντιγόνη και το ζήτημα της περιβαλλοντικής ευθύνης, και όλοι μας θέλαμε να δημιουργήσουμε ένα έργο που να μεταφέρει την απογοήτευσή μας για την τρέχουσα κατάσταση. Ήταν ενδιαφέρον να δούμε πώς η αφετηρία προσεγγίστηκε με την ίδια πρόθεση και από τις δύο χώρες, γεγονός που μας βοήθησε να συμπληρώσουμε ο ένας τις ιδέες του άλλου με ισορροπημένο τρόπο. Είναι πάντα συναρπαστικό να εργάζεσαι στο πλαίσιο μιας επιτυχημένης συνεργασίας, την οποία προσωπικά ορίζω ως μια ενδελχτή αναπαράσταση όλων των ιδεών. Και σε αυτή την περίπτωση πιστεύω ότι ήμασταν τυχεροί που μοιραστήκαμε τα ίδια οράματα. Επιπλέον, παρά το περιορισμένο χρονοδιάγραμμά μας, μπόρεσα να μάθω πολλά από τους συναδέλφους μου. Ήταν ένας χώρος ελευθερίας και έμπνευσης, όπου μπορούσαμε να γεννήσουμε ιδέες, να δοκιμάσουμε, να κρατήσουμε ή να απορρίψουμε πράγματα, ανάλογα με την ανάγκη της στιγμής. Και νομίζω ότι αυτός είναι ένας φανταστικός τρόπος για τους καλλιτέχνες να διατηρούν το ένστικτό τους ακμαίο, ζωντανό και δημιουργικό. Εν κατακλείδι, νομίζω ότι αυτή η εμπειρία με διδάξε πόσο πολλές δυνατότητες υπάρχουν στο ψηφιακό βασίλειο, και σίγουρα θα ήθελα να συνεχίσω να πειραματίζομαι περαιτέρω με αυτό.

Syeda Farwah Rizvi
Απόφοιτος MA Theatre Arts

πλάσμα τα

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΕΑΤΡΟΥ ΘΟΚ 2022

ΤΕΛΕΤΗ ΑΠΟΝΟΜΗΣ
ΤΡΙΤΗ 4 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2023, 8:00μ.μ.

ΘΕΑΤΡΟ ΘΟΚ
ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΥΗΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΚΗΝΟΘΕΤΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΚΟΥΛΛΗΣ

σε ζωντανή μετάδοση από το ΡΙΚ2

Μαρία Μανναρίδου-Καρσερά

Σκηνοθέτις

Μεγάλο Βραβείο Θεάτρου ΘΟΚ

Η απονομή του Μεγάλου Βραβείου ΘΟΚ είναι σίγουρα μια μεγάλη τιμή, απόδειξη του σεβασμού και της εκτίμησης προς το έργο ενός καλλιτέχνη για τη δουλειά μιας ολόκληρης ζωής. Όταν με πήρε τηλέφωνο η κυρία Παπαφίλιππου για να μου ανακοινώσει τα νέα, πραγματικά με εξέπληξε, γιατί, για να πω την αλήθεια, δεν περίμενα κάποιο βραβείο· μπορεί, ίσως, να πέρασε από το μυαλό μου κάποια στιγμή η σκέψη, αλλά ποτέ δεν με απασχόλησε αυτό το θέμα σοβαρά. Ο καλλιτέχνης χρειάζεται, από τη μια, την επιβεβαίωση του έργου του, νιώθει μια ασφάλεια που τον ικανοποιεί ηθικά, από την άλλη, όμως, δεν δημιουργεί με τη σκέψη και τον στόχο ότι η δουλειά του θα βραβευτεί. Αυτό έρχεται ως επακόλουθο σκληρής και συνεχούς δουλειάς, με το πέρασμα του χρόνου και την ωριμότητα του δημιουργού.

Με την ανακοίνωση του βραβείου, άρχισα, χωρίς να το θέλω, να κάνω έναν απολογισμό της πορείας μου, να πηγαίνω πίσω στο παρελθόν, στο πώς ξεκίνησα, πόσες δυσκολίες αντιμετώπισα και με πόσους καλούς συνεργάτες έχω συνδεθεί με σχέσεις φιλίας, ποιες είναι οι αγαπημένες μου παραστάσεις, ποιες όμορφες και ξεχωριστές στιγμές έχω ζήσει. Η ζωή του θεάτρου είναι μαγευτική, ανεπανάληπτη, και ήταν ευλογία που είχα το προνόμιο να κάνω αυτό το επάγγελμα, που στο τέλος της ημέρας δεν είναι επάγγελμα, αλλά λειτουργήμα· είναι κάτι που αγαπάς για πάντα. Θα ήθελα να αξιωθώ να κάνω αυτή τη δουλειά ως τα βαθιά γεράματα.

Ευχαριστώ από τα βάθη της ψυχής μου όλους όσους στάθηκαν όλα αυτά τα χρόνια δίπλα μου, τους γονείς μου, τα παιδιά μου, Νικόλα και Αντρέα, τη Χριστίνα, την Ευρυδίκη, τον Στάθη, την όμορφη οικογένεια της «Σόλο για Τρεις», που διαχρονικά υπήρξε –και εξακολουθεί να είναι– στιβαρό στήριγμα.

Ευχαριστώ από καρδιάς την πρόεδρο και τα μέλη της Επιτροπής Βραβείων, που μου έδωσαν τόσο μεγάλη χαρά.

Εδουάρδος Γεωργίου Σκηνογράφος

Βραβείο Δημιουργός της Χρονιάς

Φωτογραφία: Μάρτι Λαυρεντινίδου

Ένα βραβείο, μια δημόσια αναγνώριση της δουλειάς ενός καλλιτέχνη, στα δικά μου μάτια είναι μια ευκαιρία να αναστοχαστούμε πάνω σε θεμελιώδη –υπαρξιακά, θα έλεγα– ερωτήματα σχετικά με την τέχνη μας, τον ρόλο μας ως καλλιτεχνών, τη σχέση του θεάτρου με τη ζωή εκεί έξω, αλλά και τη ζωή εδώ μέσα: στην κοινότητα της θεατρικής δημιουργίας. Είναι μια ευκαιρία να γίνει ένας κύκλος δημόσιας συζήτησης, τοποθετήσεων, αντιρρήσεων· να ακουστούν κραυγές αγωνίας ή και θριάμβου, να υπερασπιστούμε αυτά που μας ενώνουν, αλλά και να επιτεθούμε σε αυτά που μας πληγώνουν. Μακριά από μένα οι συναινετικές, «όλοι-μια-οικογένεια-είμαστε» τοποθετήσεις.

Διανύουμε δύσκολα χρόνια, και η τέχνη έχει ανάγκη να εκφράσει τα zόρια, να ανακουφίσει τον πόνο, να ξεγελάσει τον τρόπο, να θρέψει την ελπίδα, να τροφοδοτήσει τον αγώνα. Να πάρει θέση! Σήμερα ακόμα μπορούμε να απαιτήσουμε περισσότερα από το κράτος, από την κοινωνία, γιατί κάθε πόρος που δίνεται στην τέχνη επιστρέφει πίσω στην κοινωνία υπερπολλαπλασιασμένος. Οι καλλιτέχνες και η δουλειά τους είναι η πιο αποδοτική επένδυση του σήμερα και του μέλλοντος, γιατί υφαίνουν τη συνεκτικότητα και την ψυχική ισορροπία της κοινωνίας μας. Η τέχνη μάς κάνει ανθρώπους· και, επειδή είμαστε άνθρωποι, κάνουμε τέχνη. Η απαξίωση της τέχνης είναι απαξίωση της ανθρώπινης ζωής.

Εμείς, οι καλλιτέχνες του θεάτρου, καταδικασμένοι –ειδικά εδώ στη μικρή μας Κύπρο– να κάνουμε έργο εντελώς μη ανταποδοτικό με οικονομικούς όρους, νιώθουμε εδώ και χρόνια την αφόρητη πίεση της απαξίωσης της δουλειάς μας. Σε γενικούς και ειδικούς όρους. Παρ' όλα αυτά, το θέατρο συνεχίζει και υπάρχει στην Κύπρο. Κόντρα σε κάθε λογική, δημιουργεί, ψάχνει νέους δρόμους, μερικές φορές φτιάχνει εκ του μη όντος μικρά διαμάντια. Αυτό το μικρό θαύμα υλοποιείται χάρη στο πείσμα και την αυταπάρανηση των καλλιτεχνών. Η φωτιά του θεάτρου στην Κύπρο ανάβει επειδή καλλιτέχνες –ειδικά οι νέοι– «αυτοπυρπολούνται» κάθε μέρα. Αυτοί κάνουν το καθήκον τους. Είναι καιρός να απαιτήσουμε και από την κοινωνία και από το κράτος να επιστρέψουν πίσω το κέρδος που παίρνουν από την τέχνη.

Φωτογραφία: Δημήτρης Βασιλάς

Αντρέας Κουτσόφτας Ηθοποιός

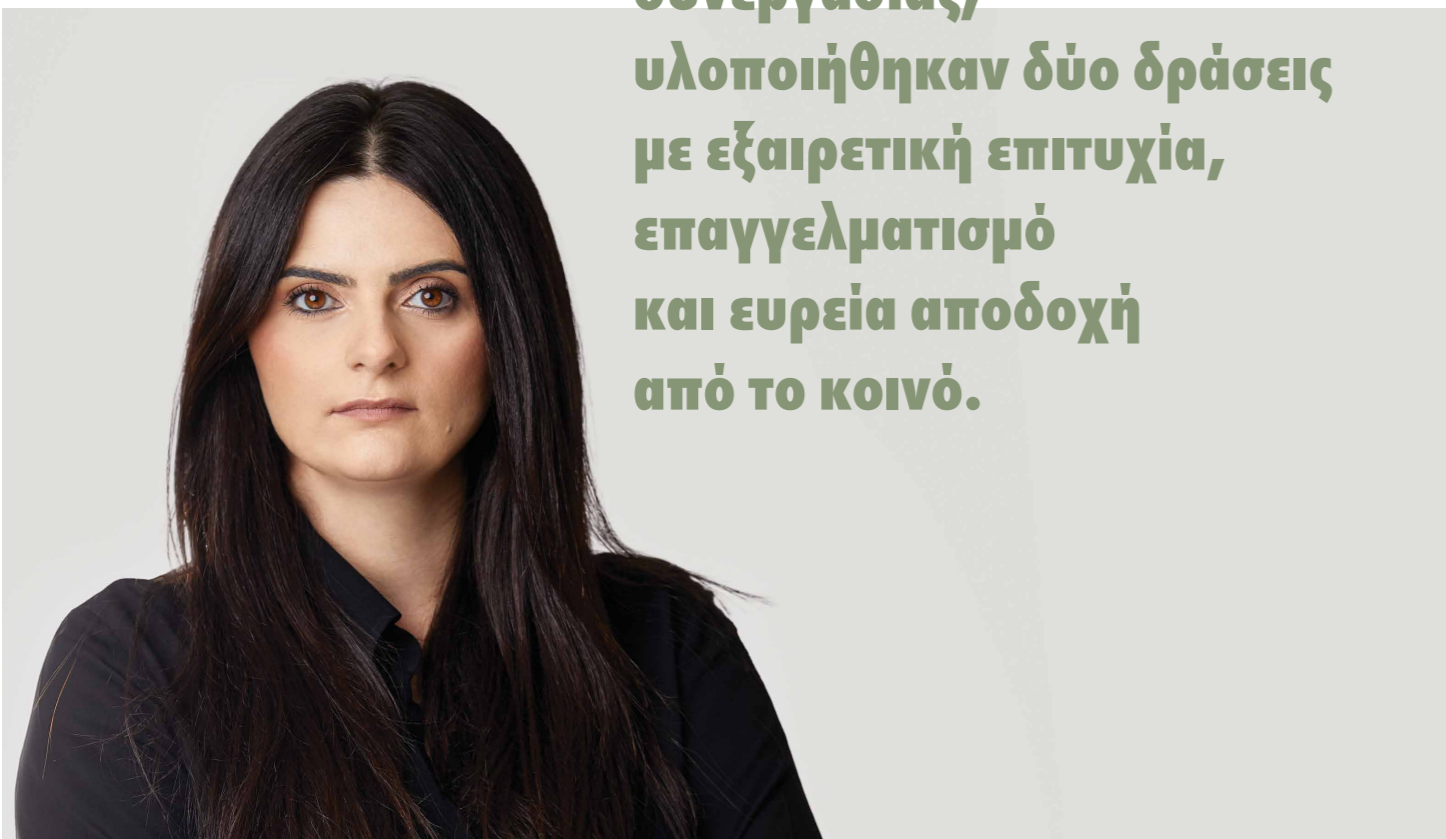
Βραβείο Νέος Δημιουργός της Χρονιάς

Με αφορμή την ευκαιρία να συντάξω ένα κείμενο σε σχέση με την πρόσφατη ανακοίνωση της βράβευσής μου ως Νέου Δημιουργού της Χρονιάς για το έτος 2022, θα ήθελα να ευχαριστήσω την επιτροπή των Βραβείων ΘΟΚ που με τίμησαν. Θα ήθελα επίσης να συγχαρώ τον κύριο Εδουάρδο Γεωργίου, που τιμήθηκε με το Βραβείο Δημιουργού της Χρονιάς, και την κυρία Μαρία Μανναρίδου-Καρσερά, η οποία τιμήθηκε με το Μεγάλο Βραβείο ΘΟΚ. Ταυτόχρονα, συγχαίρω όλους τους υποψήφιους και συνυποψήφιούς μου, καθώς είναι όλοι τους εξαιρετικοί καλλιτέχνες – δεν είναι λίγες οι φορές που εμπνεύστηκα από τη δουλειά τους και τη θαύμασα.

Ήταν έκπληξη για μένα όταν μου ανακοινώθηκε η βράβευσή μου. Και αυτό γιατί, ξεκινώντας να δουλεύω πάνω σε έναν ρόλο, δεν μπορώ να σκεφτώ τόσο μακριά, πόσο μάλλον κάποιο βραβείο. Δεν πιστεύω ότι αυτό πρέπει να αποτελεί κίνητρο για έναν ηθοποιό – έτσι κι αλλιώς, η τέχνη δεν μπορεί να μετρηθεί. Στόχος είναι να μπορέσω να πλησιάσω όσο περισσότερο γίνεται την ιδιοσυγκρασία του χαρακτήρα που έχω στα χέρια μου και να αποκωδικοποιήσω όσο καλύτερα γίνεται το κείμενο, ώστε να μπορέσω να το επικοινωνήσω στο κοινό. Για να πετύχει αυτό, καταλυτικό ρόλο παίζουν όλοι οι συντελεστές μιας παραγωγής, αρχής γενομένης από τον σκηνοθέτη. Αυτός έχει τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο. Για να καταφέρει ο ηθοποιός να αποδώσει το μέγιστο αποτέλεσμα, τέρστια σημασία έχει η στήριξη από τους συναδέλφους την ώρα της πρόβας και κατά τη διάρκεια της παράστασης. Αναπόσπαστο κομμάτι της στήριξης των ηθοποιών είναι η μουσική, η σκηνογραφία, η ενδυματολογία, ο φωτισμός και όλο το τεχνικό και φροντιστηριακό κομμάτι πάνω και πίσω από τη σκηνή. Όταν, λοιπόν, μετά από μια τόσο γεμάτη χρονιά, όπως το 2022, έρχεται αυτό το βραβείο, σημαίνει ότι δεν μπορώ να νιώθω κάτι λιγότερο από ευγνώμων που έχω συνυπάρξει και συνδημιουργήσει με όλους αυτούς τους υπέροχους καλλιτέχνες. Αυτό το βραβείο για μένα είναι κίνητρο, ώστε να προσπαθήσω ακόμα πιο πολύ να εξελιχθώ μέσα από το θέατρο και την υποκριτική ως καλλιτέχνης και, κατ' επέκταση, ως άνθρωπος. Το θέατρο άλλωστε είναι φως.

Κύριε Κυριαζή, Ελένη, Κώστα και Μάριε, σας ευχαριστώ.

Στο εν λόγω πλαίσιο
συνεργασίας,
υλοποιήθηκαν δύο δράσεις
με εξαιρετική επιτυχία,
επαγγελματισμό
και ευρεία αποδοχή
από το κοινό.

Η Εθνική Αρχή Στοιχημάτων και ο ΘΟΚ υπέγραψαν Μνημόνιο Συνεργασίας με στόχο την ανταλλαγή τεχνογνωσίας και την υλοποίηση καλλιτεχνικών δράσεων για την προώθηση της ασφαλούς ενασχόλησης με τα τυχερά παιχνίδια και την πρόληψη εξαρτητικών συμπεριφορών.

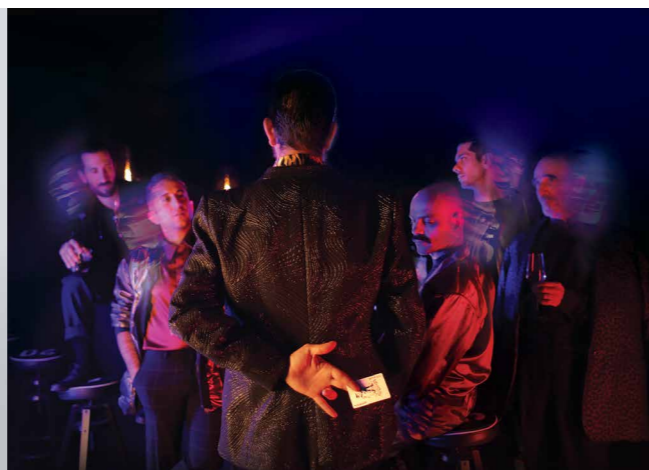
Στο εν λόγω πλαίσιο συνεργασίας, υλοποιήθηκαν δύο δράσεις με εξαιρετική επιτυχία, επαγγελματισμό και ευρεία αποδοχή από το κοινό. Η μία δράση αφορά το θεατρικό εργαστήρι «Δημιουργώντας μια παράσταση» από τις ΔΡΑΣΕΙΣ «Νέ@ σε έρημο νησί», όπου στόχος είναι να βιώσουν οι έφηβοι δημιουργικά όλα τα στάδια της διαδικασίας που απαιτείται για τη δημιουργία μιας θεατρικής παράστασης. Οι νέοι που συμμετέχουν θα εργαστούν πάνω σε κείμενα του παγκόσμιου δραματολογίου, αλλά και σε αυτοσχεδιαστικά κείμενα, τόσο για την εξάρτηση των ίδιων των εφήβων από τον υπολογιστή, τα στοιχήματα και τα παιχνίδια στο διαδίκτυο, όσο και για τις συνέπειες που έχει στον ψυχισμό των παιδιών η εξάρτηση των ενηλίκων εντός της οικογένειας.

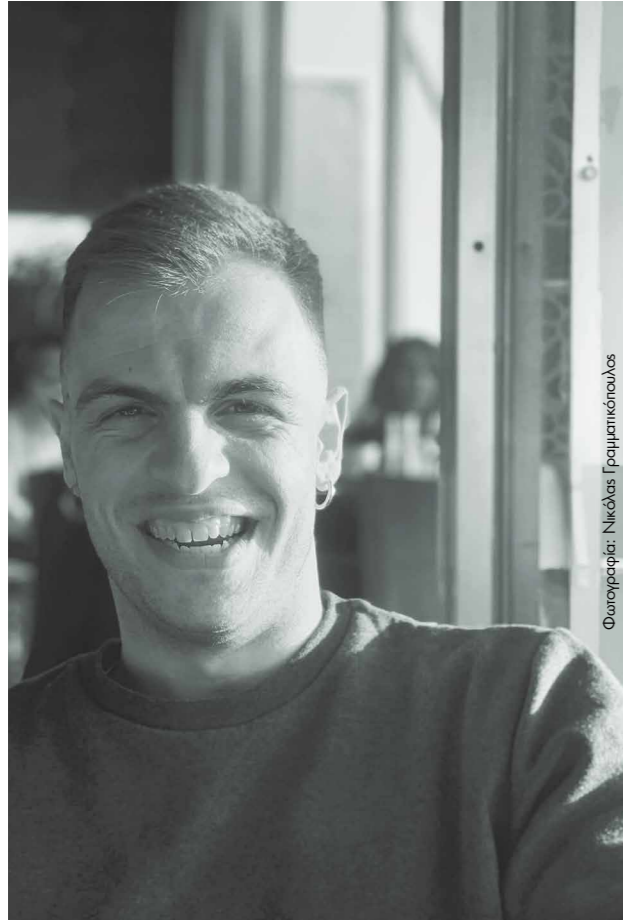
Ακόμα μία δράση που υλοποιήθηκε στο πλαίσιο της συνεργασίας των δύο οργανισμών είναι η παράσταση του θεατρικού έργου *Οι παίκτες* του Νικολάι Γκόγκολ, σε σκηνοθεσία της Μαρίας Βαρνακκίδου, από τη Νέα Σκηνή του ΘΟΚ. Το έργο πραγματεύεται τη φθορά της ανθρώπινης υπόστασης, την ευαλωτότητα της ανθρώπινης φύσης και την εξάρτηση από πάθη και εθισμούς.

Οι προαναφερθείσες δράσεις πραγματοποιούνται στο πλαίσιο του στρατηγικού σχεδιασμού της Αρχής για έμμεση πρόληψη προβληματικών και παθολογικών συμπεριφορών και μείωση των επιβλαβών συνεπειών από την ενασχόληση με το στοίχημα και τα τυχερά παιχνίδια. Απώτερος στόχος είναι η ενδυνάμωση των νέων αλλά και την κοινωνίας ευρύτερα, καθώς και η ανάπτυξη προστατευτικών παραγόντων και η μείωση παραγόντων κινδύνου.

Η Εθνική Αρχή Στοιχημάτων αποτελεί νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, συστάθηκε το 2012 και διέπεται από τον περί Στοιχημάτων Νόμο 37(Ι) του 2019. Κύρια δραστηριότητα της Αρχής είναι η ρύθμιση, η εποπτεία και ο έλεγχος της στοιχηματικής δραστηριότητας που διεξάγεται εντός της επικράτειας της Δημοκρατίας. Επιπλέον, η Αρχή έχει την αρμοδιότητα για εφαρμογή συγκεκριμένων μέτρων για την προστασία των νεαρών προσώπων και ευάλωτων ομάδων από την προβληματική ενασχόληση με το στοίχημα. Η αποστολή της Αρχής είναι η αποτελεσματική ρύθμιση και εποπτεία της στοιχηματικής δραστηριότητας εντός της Δημοκρατίας, η διασφάλιση του δημόσιου συμφέροντος και η ανάπτυξη της οικονομίας, η καταπολέμηση της παρανομίας στον τομέα και η συνεισφορά σε θέματα δημόσιας υγείας και ασφάλειας του κοινωνικού ιστού. Όραμα της Αρχής είναι να καταστεί η Κύπρος ένα δίκαιο, διαφανές και ασφαλές κέντρο ανάπτυξης και καινοτομίας στον τομέα των τυχερών παιχνιδιών, έχοντας πάντα στο επίκεντρο την προστασία και την ευημερία του κοινωνικού συνόλου.

Ιωάννα Φιάκκου
Πρόεδρος Εθνικής Αρχής Στοιχημάτων

Φωτογραφία: Νικόλας Γραμματικόπουλος

56

Γιώργος Χιώτης

Γεννήθηκε: 14 Ιουνίου 1996, Αθήνα.

Σπουδές: Απόφοιτος του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης (2014), πτυχιούχος του Τμήματος Πολιτικών Επιστημών του ΑΠΘ (2018), απόφοιτος της Δραματικής Σχολής του ΚΘΒΕ (2021).

Θέατρο: *Festen* του Τόμας Βίντερπεργκ, ΚΘΒΕ, σκην. Γιάννης Παρασκευόπουλος, 2018 (βοηθός σκηνοθέτη), *Δείπνο πλιθίων* του Φρανσίσ Βεμπέρ, ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Ιωαννίνων, σκην. Μιχάλης Σιώνας, 2021-2022 (ηθοποιός).

Κινηματογράφος: *Tzitzirongo*, σκην. Παύλος Σηφάκης, ΕΡΤ και Κέντρο Ελληνικού Κινηματογράφου, 2021 (ηθοποιός).

Μια αντίσταση, δηλαδή, στον μεσαίωνα που δεν του φταίνε οι άσχημοι ηγέτες, αλλά οι όμορφοι αρλεκίνοι.

Εντυπώσεις από την επαγγελματική εμπειρία σας στην Κύπρο: Η συνεργασία με τον ΘΟΚ ικανοποιεί ένα από τα πάγια αιτήματα των ανθρώπων της τέχνης: την παραγωγή καλλιτεχνικού έργου στο πλαίσιο ενός κατάλληλου εργασιακού περιβάλλοντος. Όταν ο δημιουργός αντιμετωπίζεται μονάχα ως διασκεδαστής των μαζών, η κοινωνία απο-ανθρωπίζεται. Αντίθετα, όταν ο δημιουργός αντιμετωπίζεται ως ένας επαγγελματίας που παράγει ψυχική ύλη και αμείβεται-μισθώνεται για αυτήν του την προσπάθεια, τότε η κοινωνία επαν-ανθρωπίζεται. Είναι πολύ αισιόδοξο το ότι στην Κύπρο οι καλλιτέχνες δεν αντιμετωπίζονται (σε σύγκριση τουλάχιστον με την Ελλάδα) ως αυλικό και εμψυχωτές των αρίστων. Σήμερα αυτή η επισήμανση είναι σημαντικότερη από ποτέ, αφού στην Ελλάδα οι συνάδελφοι και οι συναδέλφισσές μου (και εγώ μαζί τους) υφίστανται μια ηθική και θεσμική υποτίμηση. Ανάγονται σιγά σιγά, μέσω προεδρικών διαταγμάτων, σε υπηρέτες των «ανωτέρων» τους. Γι' αυτό και εγώ, όποτε μου δίνεται η ευκαιρία, θα μιλάω για τις θυσίες τους και για την προσπάθειά τους (μας) να συγκροτηθεί μια αντίσταση στα τρέχοντα σκοτάδια των καιρών. Μια αντίσταση, δηλαδή, στον μεσαίωνα που δεν του φταίνε οι άσχημοι ηγέτες, αλλά οι όμορφοι αρλεκίνοι.

Παραστάσεις που έχουν εντυπωθεί στη μνήμη σας: *Λόγια στο στόμα*, σε σκηνοθεσία Μαρίας Κυριάκου, *Λυσισαμένη γάτα*, σε σκηνοθεσία Πάρη Ερωτοκρίτου, και *STILL! Ένα άγαλμα που γύρισε τον κόσμο*, σε σκηνοθεσία Κώστα Σιλβέστρου. Ο καθείς στο είδος του, με τη δική του γλώσσα, με την προσωπική του κάψα, είχε κάτι να πει και όχι κάτι να «δείξει».

Μία φράση από το έργο *Τρεις αδερφές* του Άντον Τσέκωφ η οποία σας εκφράζει:
«Τι λουλούδια...»

Φωτογραφία: Κωστής Καπελλίδης

57

Νικόλας Γραμματικόπουλος

Γεννήθηκε: Λευκωσία, 10/12/1998.

Σπουδές-Επαγγελματική εμπειρία: Σπούδασε στη Δραματική Σχολή του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος. Ως ηθοποιός, έπαιξε στις παραστάσεις: *Δείπνο πλιθίων* του Φρανσίσ Βεμπέρ. Ρόλος: Πιερ Μπροσάν. Σκηνοθεσία: Μιχάλης Σιώνας. Καμπέριο Θέατρο, ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Ιωαννίνων. *Ζορμπάς* του Νίκου Καζαντζάκη. Ρόλος: Σφονδυλάκης Φανούριος. Σκηνοθεσία: Γιάννης Κακλέας. «ΘΕΑΤΡΟΝ», Κέντρο Πολιτισμού «Ελληνικός Κόσμος». Έχει συνεργαστεί και με το Νέο Θέατρο Θεσσαλονίκης.

Όλοι ανεξαιρέτως είναι παθιασμένοι και θέλουν να βγει το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

Εντυπώσεις από την επαγγελματική εμπειρία σας στην Κύπρο: Είναι η πρώτη φορά που δουλεύω στην Κύπρο, οπότε αυτή τη στιγμή που απαντάω αυτό το ερωτηματολόγιο έχω την εμπειρία ενός μήνα προβών. Παρ' όλα αυτά, έχω εντυπωσιαστεί από το επίπεδο της ομάδας. Όλοι ανεξαιρέτως είναι παθιασμένοι και θέλουν να βγει το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα. Επίσης, βρίσκω πολύ σημαντικό ότι μπορώ να επιβιώσω οικονομικά μόνο με μία δουλειά στο θέατρο, πράγμα που σπανίως συμβαίνει. Θεωρώ πως ένας καλλιτέχνης πρέπει να έχει αυτή την επιλογή.

Παραστάσεις που έχουν εντυπωθεί στη μνήμη σας: *Το όνειρο ενός γελοίου* σε σκηνοθεσία Έφης Μπίρμπα, *Οι γυναίκες επιστρέφουν* σε σκηνοθεσία Μαγδαλένας Ζήρα, *STILL! Ένα άγαλμα που γύρισε τον κόσμο* σε σκηνοθεσία Κώστα Σιλβέστρου. Παρ' όλες τις υφολογικές διαφορές τους, οι τρεις αυτές παραστάσεις ήταν απόλυτα καθαρές ως προς το τι ήθελαν να μεταδώσουν.

Μία φράση από το έργο *Τρεις αδερφές* του Άντον Τσέκωφ η οποία σας εκφράζει: «Δεν ήπια καφέ σήμερα. Θα τους πεις να μου κάνουν έναν καφέ;»

58

Αντρέας Πατσιάς

Γεννήθηκε: Δεν φύτρωσε.

Σπουδές-Επαγγελματική εμπειρία: Σπούδασε επιμετρικής ποσοτήτων και υπεύθυνος κατασκευαστικών έργων στο Μάντσεστερ (2009-2014). Μετά σπούδασε ζαχαροπλαστική και αρτοποιία στη Νέα Υόρκη (2014-2016). Τέλος, είναι απόφοιτος της δραματικής σχολής του Πανεπιστημίου Λευκωσίας (2017-2020).

Πιστεύει πως είναι μεγάλη πρόκληση να φέρεις τη ζωή στο θέατρο, να ξεχάσεις ότι υπάρχει πλοκή, να αφηθείς και να το ζήσεις.

Εντυπώσεις από την επαγγελματική εμπειρία σας στην Κύπρο: Κατά την παρούσα φάση βρίσκεται στις διαδικασίες προβών για τις *Τρεις αδερφές* του Άντον Τσέχωφ, στον ρόλο του Ροντέ, σε σκηνοθεσία Αθηνάς Κασίου. Μέσα από τη συνεργασία του με την Αθηνά και την επαφή του με τη σκηνοθετική της προσέγγιση αναζητεί τις αλήθειες που πρώτα αφορούν τον ίδιο, έτσι ώστε να αφορούν και τον θεατή. Πιστεύει πως είναι μεγάλη πρόκληση να φέρεις τη ζωή στο θέατρο, να ξεχάσεις ότι υπάρχει πλοκή, να αφηθείς και να το ζήσεις.

Έχει συνεργαστεί με τον Αλέξη Βασιλείου στο έργο *ΣΑΚΡΑ*, μια παράσταση στην οποία επτά ερμηνευτές, χρησιμοποιώντας το γυμνό τους σώμα, επιδίωκαν να ενεργοποιήσουν τις βασικές λειτουργίες της αναπνοής, της φωνής και του μηχανισμού της κίνησης. Το 2022 συμμετείχε στην παράσταση *Θάβοντας τον αδερφό μου στο πεζοδρόμιο* του Τζακ Θορν, σε σκηνοθεσία Γιάννη Καραούλη και παραγωγή ΘΟΚ.

Παράσταση που έχει εντυπωθεί στη μνήμη σας: Το *Στέλλα κοιμήσου* του Γιάννη Οικονομίδη τον έκανε να ξεχάσει ότι βρισκόταν σε θεατρική παράσταση και του δημιούργησε μια έντονη επιθυμία να ορμήσει στη σκηνή και να αποτρέψει τη βία που αποτυπώνονταν τόσο ζωντανά μπροστά του. Τα όρια του φαντασιακού με το πραγματικό μπερδεύτηκαν, και έτσι του γεννήθηκε η ανάγκη και η επιθυμία για τη δική του εμπλοκή σε τέτοια έργα, βιωματικού θεάτρου.

Οι μέχρι τώρα συνεργασίες του τον έχουν μάθει πολλά, και παρατηρεί πως, εάν συνεχίσει να δίνεται χώρος σε περισσότερους νέους, υπάρχει μια κάποια ελπίδα για ένα πιο εκσυγχρονιστικό θέατρο.

Μία φράση από το έργο *Τρεις αδερφές* του Άντον Τσέχωφ η οποία σας εκφράζει: «Ζήσαμε. Πραγματικά ζήσαμε».

Φωτογραφία: Alex Powell

59

Σοφία Ιωάννου

Γεννήθηκε: Πάφος.

Σπουδές-Επαγγελματική εμπειρία: Σπούδασε Μουσικό Θέατρο στο University of Central Lancashire στην Αγγλία (2019) και κατέχει μεταπτυχιακό δίπλωμα στο Musical Theatre Performance από τη δραματική σχολή Μουντνιου στο Λονδίνο (2020). Πρωταγωνίστησε στο μιούζικαλ *Girl in a crisis* του Andrew Fisher, στο πλαίσιο του Διεθνούς Φεστιβάλ Λευκωσίας 2021.

Η Λυσσασμένη γάτα για μένα είναι η καλύτερη αρχή που θα μπορούσα να κάνω στον χώρο του κυπριακού θεάτρου.

Εντυπώσεις από την επαγγελματική εμπειρία σας στην Κύπρο: Επέστρεψα στην Κύπρο τέλος του 2020 και από τότε άρχισα, δειλά δειλά, να κάνω ακροάσεις. Τώρα μου δόθηκε αυτή η απίστευτη εμπειρία στον ΘΟΚ και γι' αυτό ευχαριστώ ιδιαίτερα τον σκηνοθέτη μας, Πάρι Ερωτοκρίτου. Η *Λυσσασμένη γάτα* για μένα είναι η καλύτερη αρχή που θα μπορούσα να κάνω στον χώρο του κυπριακού θεάτρου. Ο κάθε συνεργάτης ξεχωριστά αποτελεί για μένα μια μεγάλη πηγή έμπνευσης. Από την αρχή της παραγωγής, από τις πρόβες, τις απλές καθημερινές συζητήσεις, τις αναλύσεις του κειμένου, μέχρι και τώρα, κάνοντας τις παραστάσεις, μου δείχνουν καθημερινά πόση αφοσίωση και πάθος χρειάζεται ένας καλλιτέχνης. Και αυτό πραγματικά το θαυμάζω, μου δίνει αισιοδοξία σχετικά με το τι άλλο επιφυλάσσει το μέλλον και ανυπομονώ γι' αυτό.

Παραστάσεις που έχουν εντυπωθεί στη μνήμη σας: *Come from Away*, Phoenix Theatre, μουσική και στίχοι των Irene Sankoff και David Hein. *Πέρσες*, ΘΟΚ, σε σκηνοθεσία Άρη Μπινιάρη. *Άλκπστις*, Fresh Target Theatre Ensemble, σε σκηνοθεσία Πάρι Ερωτοκρίτου. *STILL! Ένα άγαλμα που γύρισε τον κόσμο*, σε σκηνοθεσία Κώστα Σιλβέστρου και μουσική Σταύρου Σταύρου.

Μία φράση από το έργο *Λυσσασμένη γάτα* του Τέννεσον Ουίλλιαμς η οποία σας εκφράζει: «Με το να μη βλέπει τη φωτιά, η φωτιά δεν σβήνει. Σωπαίνοντας για ένα πράγμα, απλώς το μεγεθύνεις. Φουντώνει και θεριεύει μέσα στη σιωπή, γίνεται καρκίνωμα».

Σημειώσεις για την τέχνη του θεάτρου

Άντον Τσέκωφ
(1860-1904)

Γεννήθηκε ως δουλοπάροικος στο Ταγκανρόγκ το 1860. Έναν χρόνο αργότερα η δουλεία καταργείται, δεν καταργούνται όμως και οι δούλοι. Μετακομίζει με τους γονείς του στη Μόσχα, αλλά ζουν μέσα στην ανέχεια. Όπως εξομολογήθηκε ο ίδιος, δεν έζησε τη ζωή ενός παιδιού. Το 1879 γίνεται δεκτός στην Ιατρική Σχολή της Μόσχας. Ως φοιτητής, γράφει σταθερά σε εβδομαδιαία περιοδικά και εφημερίδες. Το 1888 του απονεμήθηκε το Βραβείο Πούσκιν για τη συλλογή διηγημάτων *Σούρουπο*. Το 1891 ταξιδεύει στην Ευρώπη. Επιστρέφοντας στη Ρωσία εργάζεται εντατικά ως γιατρός για την καταπολέμηση της χολέρας (1892-1893). Κατά τη διάρκεια της σύντομης ζωής του, βασανίστηκε από πολλά προβλήματα υγείας, όμως ποτέ δεν τα έπαιρνε στα σοβαρά.

Οι εμπειρίες της σκληροτράχηλης ζωής του, το αστείρευτο ταλέντο του και η μεγάλη θέληση για ζωή και δημιουργία συνέβαλαν στη μοναδικότητα της γραφής του. Ξεκινώντας από το 1884, στα 24 του χρόνια, με τη συλλογή διηγημάτων *Παραμύθια της Μελπομένης*, μέχρι το 1903, με το διήγημά του «Η μνηστή», έγραψε πάνω από 240 διηγήματα. Κάποια από τα σπουδαιότερα διηγήματά του ήταν τα «Στη μεγάλη στρατή» (1885), «Ο λοχίας Πριμιπίσεγεφ» (1885) και «Ευτυχία» (1887). Συλλογές διηγημάτων: *Σούρουπο* (1887), *Στέπα* (1888), *Ονομαστική γιορτή* (1888), *Βαρειτή ιστορία* (1889), *Οι κλέφτες* (1890), *Στους γνωστούς* (1898), *Για υπηρεσιακά ζητήματα* (1899). Μερικές από τις νουβέλες του: *Θάλαμος 6* (1892), *Ιστορία ενός αγνώστου* (1893), *Το βασίλειο των γυναικών* (1894), *Η ζωή μου* (1896), *Οι Μουζικοί* (1897), *Η κυρία με το σκυλάκι* (1899), *Στο φαράγγι* (1899). Τα θεατρικά του έργα: *Πλατόνοφ* (1878), *Ιβάνωφ* (1887). Μονόπρακτα: *Αρκούδα*, *Κύκνειο άσμα*,

Πρόταση γάμου (1888), *Το στοιχειό του δάσους* (1889), *Ο γλάρος* (1895), *Ο θεός Βάνιας* (1897), *Τρεις αδερφές* (1900). Ένας μονόλογος: *Οι βλαβερές συνέπειες του καπνού* (1902). Τελευταίο του θεατρικό έργο: *Ο Βυσινόκηπος* (1903).

Σημαντικός σταθμός στη ζωή του υπήρξε το ταξίδι που έκανε ολομόναχος στα 30 του (1890) στη Σαχαλίνη, στο νησί των εξόριστων, όπου γύρισε όλες τις αποικίες και κατέγραψε μαρτυρίες από περίπου δέκα χιλιάδες αποίκους και κατάδικους. Ήθελε να γράψει γι' αυτό το θέμα ως ένας απλός χρονικογράφος, με μοναδικό του εργαλείο «την αλήθεια, απεριόριστη και τίμια». Η μελέτη του *Νήσος Σαχαλίνη* ολοκληρώνεται το 1893 και δημοσιεύεται τμηματικά στη *Ρωσική σκέψη* [*Russkaya mys*], με αποτέλεσμα την υλοποίηση απαραίτητων σωφρονιστικών μεταρρυθμίσεων.

Το 1898 γνώρισε τη διάσημη ηθοποιό του Θεάτρου Τέχνης της Μόσχας Όλγα Κνίπερ και την παντρεύτηκε τρία χρόνια αργότερα (25.5.1901), μετά την πρεμιέρα των *Τριών αδερφών* (31.1.1901), όπου εκείνη ερμήνευσε τον ρόλο της Μάσα, και λίγες μέρες μετά τη διαπίστωσή του για την επιδείνωση της υγείας του. Στις 2 Ιουλίου 1904, ενώ βρισκόταν σε ένα ιαματικό κέντρο στη Γερμανία με την αγαπημένη του Όλγα, για πρώτη φορά ζήτησε να τον δει γιατρός. Αργότερα είπε στην Όλγα «Πεθαίνω», στα γερμανικά, της χαμογέλασε και πήρε ένα ποτήρι σαμπάνια. «Είχα πολύ καιρό να πιω σαμπάνια», της είπε, το άδειασε και πλάγιασε. «Αποκοιμήθηκε γλυκά, όπως ένα μικρό παιδί», μαρτυρεί η γυναίκα του. Ο Τσέκωφ τότε ήταν μόλις 44 χρόνων.

Περιγράφοντας τη γραφή του

«Η γλώσσα του Τσέκωφ είναι ολοκάθαρη, έτσι όπως λες “καλημέρα”, απλή, όπως λες “δώσ’ μου ένα ποτήρι νερό”». Βλαντίμιρ Μαγιακόφσκι

«Ο Τσέκωφ ανακάλυψε καινούργιους εκφραστικούς τρόπους, απόλυτα καινούργιους για όλο τον κόσμο. Είναι ο Πούσκιν του πεζού λόγου». Λέων Τολστόι

«Ζωγράφιζε τις αθλιότητες της ζωής με τη γλώσσα του ποιητή και την ανάλαφρη ειρωνεία του χιουμορίστα, έτσι που να μην ξεχωρίζεις, πίσω από την ομορφιά της μορφής, τον πικρό χλευασμό». Μαξίμ Γκόρκι

«Ο Τσέκωφ πολέμησε με πείσμα ως το τέλος της ζωής του την ψευτιά σε όλες τις μορφές της». Ντέιβιντ Μαγκάρσακ

«Η συνύφανση ή, ακριβέστερα, η απόλυτη συγχώνευση του χιούμορ με την τραγωδία στον Τσέκωφ γίνεται τόσο απαραίτητη και με τόσο φυσική απλότητα, που δεν ξέρετε: να κλάψετε ή να γελάσετε; Αυτό το καταπληκτικό χαρακτηριστικό της δημιουργίας του Τσέκωφ έγινε το βασικό γνώρισμα και στα θεατρικά του έργα, και για πολύ καιρό, ως τις μέρες μας και σίγουρα πιο πέρα ακόμα, θα σπάζουν το κεφάλι τους οι σκηνοθέτες των θεατρικών έργων του απορώντας: κωμωδία έχουν μπροστά τους ή τραγωδία;» Βλάντιμιρ Ερμίλωφ

Συμβουλές σε έναν νέο συγγραφέα μέσα από τις επιστολές του

«Πιάσε κάτι από την καθημερινή ζωή, συνηθισμένο, χωρίς πλοκή και χωρίς τέλος».

«Τα είδα όλα. Το ερώτημα τώρα δεν είναι αυτά που είδα, αλλά το πώς τα είδα».

Ο αριθμός των προσώπων

«Δεν είναι ανάγκη να επιδιώκεις αφθονία προσώπων στο έργο σου. Στο επίκεντρο πρέπει να είναι δύο: αυτός και αυτή...»

Τα αποσπάσματα έχουν αντληθεί από:

Άντον Τσέκωφ, *Η τέχνη της γραφής: Συμβουλές σε έναν νέο συγγραφέα*, μτφρ. Βασίλης Ντινόπουλος, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 2007.

Άντον Τσέκωφ, *Διηγήματα*, μτφρ. Κυριάκος Σιμόπουλος, εκδ. Θεμέλιο, Αθήνα, 1983.

Να γράφεις με φροντίδα, αλλά όχι υπερβολική

«Μην τα καϊδεύεις, μην τα στιλβώνεις, να είσαι άκομψος και θρασύς. Η συντομία είναι αδερφή του ταλέντου».

«Πέσε στη θάλασσα μόνος, όπου βρεθείς, μην ταυτίζεσαι με τον ήρωα του έργου σου, απαρνήσου τον εαυτό σου έστω για μισή ώρα. [...] Η υποκειμενικότητα είναι φοβερό πράγμα. Δεν είναι καλή και μόνο επειδή δένει τα χέρια και τα πόδια του φτωχού του συγγραφέα».

«Μην απεικονίζετε ποτέ τους τοπικούς άρχοντες. Δεν υπάρχει τίποτε πιο εύκολο από το να περιγράψεις μια αντιπαθητική διοίκηση. Αυτό αρέσει στον αναγνώστη, αλλά στον πιο κακόβουλο, στον πιο ατάλαντο αναγνώστη».

«Όσο πιο μεγάλη συγκίνηση προκαλεί η κατάσταση, τόσο πιο ψυχρά πρέπει να γράφετε, και τόσο πιο εντυπωσιακό θα είναι το αποτέλεσμα. Δεν πρέπει να “γλυκαίνετε” τα γραπτά σας».

(Ενάμιση) χρόνος

«Γράψτε ένα μυθιστόρημα. Επεξεργαστείτε το για έναν ολόκληρο χρόνο. Μετά αρχίστε να το συντομεύετε, για έξι μήνες, και μετά τυπώστε το».

Οι αποθήκες του συγγραφέα

«Μέσα στο κεφάλι μου έχω ολόκληρη στρατιά από ανθρώπους που παρακαλούν να βγουν έξω και να πάρουν διαταγές. Όλα όσα έγραψα μέχρι τώρα είναι ανοπίες σε σύγκριση μ' εκείνα που θα ήθελα να γράψω και θα έγραφα με ενθουσιασμό».

Αποχή από την πολιτική

«Οι ειλικρινείς άνθρωποι μπορεί να κάνουν λάθος, αυτό δεν το αμφισβητώ, αλλά τέτοια λάθη κάνουν λιγότερο κακό από μια έξυπνη και συνειδητή ανειλικρίνεια, από προκαταλήψεις ή από πολιτικούς υπολογισμούς».

«Θα ήθελα να πω στους ανθρώπους με κάθε εντιμότητα: Κοιτάzte, κοιτάzte, λοιπόν, πόσο άσχημα ζείτε, πόσο ανιαρή είναι η ύπαρξή σας! Το σημαντικό είναι να το καταλάβουν αυτό. Αν το καταλάβουν, θα ανακαλύψουν σίγουρα μια διαφορετική ζωή, πιο καλή. Ο άνθρωπος θα γίνει καλύτερος όταν θα του έχουμε δείξει πώς είναι αυτή η ζωή».

Φωτογραφία: Δημήτρης Λούτσιος

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Αντιγόνη Παπαφιλιππου

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Φλωρεντία Σάββα

ΜΕΛΗ

Ξενάκης Κυριακίδης
Γιώργος Λοΐζου
Έλενα Μεγαλέμου-Τριανταφυλλίδη
Χριστίνα Μυλωνά-Παρπαρινού
Ευανθία Σάββα
Θεοδώρα Σάββα
Χρυσάιμλη Ψηλογένη

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σάββας Κυριακίδης

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ, ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟ

Λογιστής
Σάββας Χαραλάμπος
Ροδούλα Φιλίππου
Φωτεινή Κουρσάρη
Αθηνά Χατζηιωακείμ
Αντρη Χατζηπαπαναγιώτου

ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ

ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Υπεύθυνη Λειτουργός
Μαρίνα Μαλένη
Νίκη Μουρουζή

ΤΜΗΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ/ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Υπεύθυνη Λειτουργός
Μαρία Ευσταθίου
Άνδρη Διαμαντίδου

ΤΜΗΜΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ, ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΩΝ

Υπεύθυνη Λειτουργός
Μάγδα Μακάρ

ΘΕΑΤΡΟΛΟΓΟΣ

Κυριακή Αργυρού

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Υπεύθυνη Λειτουργός
Θέμις Σώζου-Προδρόμου
Μαρία Σταφυλάρη-Κυριάκου
Χρύσω Αλεξάνδρου
Ιδιαίτερα Διευθυντή
Ειρήνη Αναστασίου

ΤΑΜΕΙΟ

Γεωργία Κωνσταντίνου
Κωνσταντίνα Σάββα

ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Φώτης Μύθιλλος
Μαρία Σαράντη

ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΚΤΙΡΙΟΥ

Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Πέτρος Κουλέρμος
Ελένη Ζαφείρη

ΒΟΗΘΗΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Έλενα Ανδρέου-Σεβαστίδου
Χριστίνα Φιλίππου
Ηλιάνα Φλωρίδου

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Τεχνικός Προϊστάμενος/
Συντονιστής
Χάρης Καυκαρίδης

ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Υπεύθυνος Εργαστηρίου
Κατασκευής Σκηνικών
Ιωάννης Χριστοδούλου
Ανώτερος Τεχνικός
Πέτρος Λουκά

Μηχανικοί Σκηνής
Μάριος Καραγωγέας
Λύσανδρος Λυσάνδρου
Δώρα Τσολάκης

Χριστάκης Παναγή
Μιχάλης Σταύρου
Μενέλαος Μενελάου
Αντρέας Αντρέου

ΤΜΗΜΑ ΣΚΗΝΩΝ

Διευθυντής Σκηνής
Αχιλλέας Αχιλλέως
Βοηθός Διευθυντής Σκηνής
Κυριάκος Σάββα
Βοηθοί Σκηνής/Υπεύθυνοι
Δοκιμής και Παράστασης
Μαρία Χαραλάμπος
Κώστας Μενόικου
Χάρης Ιωάννου

ΤΜΗΜΑ ΦΩΤΙΣΜΟΥ

Ανώτερος Φωτιστής
Γεώργιος Κουκουμάς
Σταύρος Ευλαμπίου
Σταύρος Τάρταρης

ΤΜΗΜΑ ΗΧΟΥ

Γιώργος Χριστοφή
Στράτος Σταμάτης

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ

Σπύρος Ιωαννίδης

ΑΜΠΙΓΕΣ

Μαρία Ορφανίδου-Χαραλάμπος

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Κωνσταντία Γερολεμίδου
Άννα Κύζα
Παναγιώτα Λαζάρου
Θεοδοσία Μαλέκκου Στυλιανού

ΘΥΡΩΡΟΙ/ΤΑΞΙΘΕΣΙΑ

Υπεύθυνη Υποδοχής Κοινού/
Θεατρικών Χώρων ΘΟΚ
Φαίη Αρόπη
Στέλλα Ανδρέου-Χριστοδούλου
Παναγιώτα Αντωνίου
Ρίτα Αχιλλέως
Δόνα Εγγλεζάκη
Ευαγγελία Εγγλεζάκη
Νατάσα Ζήσιμου
Αργυρή Ηλία
Μαρία Ιωάννου
Χριστίνα Κάσια
Χαρά Λαμπή
Τώνια Μαντοβάνη
Ραφαέλλα Νεοφύτου
Γκλόρια Παναγίδου
Μαρία Τρικούππη
Αντρη Σκουφαρίδου
Κατερίνα Φαρμακίδου
Ιωάννα Χαραλάμπος
Ραφαήλια Χατζηλήρα

Γενικές Πληροφορίες

ΘΕΑΤΡΟ ΘΟΚ

Κεντρική Σκηνή
Νέα Σκηνή
Σκηνή 018
Ταμείο

Γρηγόρη Αυξεντίου 9
1096 Λευκωσία

Γραφεία:
22864300

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ΘΟΚ

€12 / €6*

* Μειωμένο εισιτήριο ισχύει για:
τη Σκηνή 018 (παιδιά και γονείς),
ανέργους, συνταξιούχους, πολύτεκνους
με την επίδειξη του αντίστοιχου
αποδεικτικού εγγράφου, άτομα κάτω
των 25 ετών με την επίδειξη πολιτικής
ταυτότητας

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ / ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

Λάρνακα, Λευκωσία, Πάφος:

Ταμείο Θεάτρου ΘΟΚ, τηλ. 77772717
(Τρίτη-Κυριακή 10:00-13:30 & 16:00-18:00),
κι ηλεκτρονικά στη σελίδα www.thoc.org.cy

Λεμεσός:

Ταμείο Θεάτρου Ριάλτο, τηλ. 77777745
(Δευτέρα-Παρασκευή 10:00-15:00),
και ηλεκτρονικά στη σελίδα www.rialto.com.cy

ΘΕΑΤΡΟ ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Κάμπου 29
2030 Στρόβολος, Λευκωσία

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΘΟΚ

€50 1 άτομο
€75 2 άτομα

Ισχύουν για όλες τις παραγωγές
του ΘΟΚ πλην της Σκηνής 018.

